

titból hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2014. február
3. szám

Havonta megjelenő
bibliai folyóirat

A két Ádám

A hét levél titka II.

Bevington naplója III.

A tiszta víz hatalma

Úti kalandok

Két embertől függ sorsunk

Másfél évezred Jézus szemével

Az isteni gyógyítás első fénysugarai

Testünk legfontosabb szükséglete

Az Úr megsegít, ha kérjük

Láthatatlan valóság

Az igazi megismerés útja

A bibliai hit egyik alapvető meghatározását találjuk a Zsidókhoz írt levélben:

„A hit pedig a **remélt dolgok** felőli bizonyosság és a **nem látott dolgokról** való meggyőződés.” (Zsidók 11:3)

A látható dolgok tényként való elfogadásához nincs szükség reménységre, csak „józan paraszti észre”. A reménység és a hit a jelenleg nem látható, érzékszerveinkkel fel nem fogható dolgokra irányul (Róma 8:24). A „hiszem, ha látom” gondolkodás ellentétben áll a bibliai hittel. Isten az Ő kegyelméből olykor látható bizonyítékokat is ad, hogy eloszlassa kételyeinket, de ez nem előfeltétele a hitnek.

A nem látott dolgok

Isten minden embert szeret, ebben az életben mégis azok kerülhetnek legközelebb Hozzá, akik látható bizonyítékok nélkül is hisznek:

„Jézus pedig így válaszolt: Mivel láttál engem, hittél; **boldogok, akik nem látnak és hisznek.**” (János 20:29)

A „nem látott dolgok”, amire a hit irányul, nem az emberi fantázia termékei. Jelenleg nem látjuk Istent, és testi érzékszerveinkkel nincs hozzáférésünk a mennyei világához, ahol Ő lakik. Isten és a menny mégsem az emberi képzelet szüleménye, hanem tőlünk függetlenül létező valóság. Amikor ez a láthatatlan világ az ember számára érzé-

kekkel felfogható módon megnyilvánul, azt csodának vagy természetfeletti jelenségnek nevezzük. A csodákat azonban nem mi hozzuk létre. A hit csak megragadja és áthozza a mi világunkba azt, ami Isten világában már valóság.

Hit Isten Igéjében

A hitnek most csak az egyik – és egyben legfontosabb – forrását szeretném kiemelni. A Bibliából

tudjuk, hogy Isten a szavával

teremtette a világot. Isten Igéjében teremtő erő van, ami látható módon véghezviszi, amit mond. Ezért az Isten szavára építő hit mindig működik:

„Azért a **hit** hallásból van, a hallás pedig **Isten Igéje által.**” (Róma 10:17, Károli)

Isten Igéje olyan igazságokról beszél, amelyeket nem tudunk tudományos módszerekkel ellenőrizni. Nem tudunk felmenni a mennybe, hogy megbizonyosodjunk, Krisztus valóban feltámadt és az Isten jobbjára ült. Azt sem tudjuk műszerekkel igazolni, hogy Ő valóban kitöltötte Szent Lelkét, és új, győztes életet ad a bűnös embereknek. Ezeket a láthatatlan valóságokat egyedül Isten Igéje alapján

fogadhatjuk el tényként (Róma 10:6-8).

Az igazi hit Isten jellemének ismeretéből fakad. Mivel a Teremtő Isten szavahihető is, amit Ő kijelent vagy megígér, azt nemcsak megteheti, hanem meg is teszi. Ha szól, az úgy van. Amint ezt megértjük és hiszünk Benne, Igéje bennünk is megteremti, amit mond.

Igazi megismerés

A Bibliában újra és újra olyan kijelentésekkel találkozunk, amelyek lehetetlenségek a mi világunkban. A Vörös-tenger kettéválasztása (2Mózes 14) szinte gyerekjátéknak tűnik ahhoz képest, hogy egy önző ember teljesen bűn nélkül éljen (1János 3:6,9). Azok számára, akik nem ismerik Isten Igéjének erejét, ezek a dolgok értelmetlen ostobaságnak tűnnek:

*„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert boldogságok neki, **nem képes megérteni sem**, mivel azt lelki módon kell megítélni.”* (1Korinthus 2:14)

Sok ember azért utasítja el a Bibliát, mert kijelentései nem „racionálisak”, nem egyeznek a „józan ésszel”. Ha csak az általunk érzékelhető világot vesszük számításba, a Szentírásban olvasható kijelentések tényleg valószerűtlenek. Aki viszont bizalmat szavaz Istennek, azt a Szent Lélek elvezeti az igazság ismeretére:

*„**Hit által értjük meg**, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.”* (Zsidók 11:3)

A modern tudomány által felkínált tudás nagyon korlátos ahhoz képest, hogy a hívő ember lehetőségei végtelenek. Valójában Isten Igéje az igazi megismerés egyetlen biztos alapja, mert nemcsak a látható dolgokat tudja leírni, hanem újat is képes teremteni! Hála az Úrnak az Ő Igéjéért! ■

Tartalomjegyzék

Láthatatlan valóság.....	2
A két Ádám.....	4
A hét levél titka II.....	12
Bevington naplója III.....	25
A tiszta víz hatalma.....	37
Úti kalandok.....	41

Sánta János

A két Ádám

Két embertől függ sorsunk

Sokszor meggondolás és megértés nélkül siklunk át a „**Krisztusban**” kifejezésen, amit Pál apostol gyakran használ. E mély jelentésű szó többször is megjelenik Pál írásaiban; leggyakrabban az efézusi és a kolosséi levélben. Mi a jelentése és miért fontos megértenünk?

Az efézusi levélben ezt olvassuk:

„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” (Efézus 1:3)

Isten már **minden** lelki áldással megáldott minket, de van egy feltétel. Hol vannak ezek az áldások? Krisztusban. Csak egyetlen módon részesülhetünk ezekből az áldásokból: ott kell lennünk, ahol az áldások megtalálhatók. A továbbiakban ezt olvassuk:

„És vele együtt feltámasztott, és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban.” (Efézus 2:6)

Vegyük észre, Pál milyen merészen fogalmaz! Azt mondja, hogy mi valójában már a mennyekben ülünk. Ha magunkra tekintünk, akkor ezt mondjuk: „Ez biztosan nem igaz, hiszen én itt vagyok a Földön, és éppen ezt az írást olvasom.” Mire gondolhat Pál? Azt a tényt hangsúlyozza, hogy

a keresztény ember élete egyesült Krisztus életével. A lábaimban ugyanaz az élet van, mint a kezeimben, ezért ha a lábaim elmennek valahova, a kezeimben lévő életnek is oda kell mennie. Pál ezt próbálja itt elmagyarázni: „Ha Krisztus az életed, akkor ahol Krisztus van, neked is ott kell lenned.”

1Korinthus 15-ben egy érdekes kijelentést olvasunk:

„Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élőlénné lett, az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.”
(1Korinthus 15:45)

Ahhoz, hogy igazán megértsük, mit jelent *Krisztusban* lenni, először azt kell megértenünk, mit jelent *Ádám*-ban lenni. Ez az igevers két Ádámról beszél: az első Ádámról és az utolsó Ádámról. Az utolsó Ádám kifejezés nyilván Jézus Krisztusra vonatkozik, de vajon milyen értelemben? Miért nevezi az írás Jézust az utolsó Ádámnak? Ádámról tudjuk, hogy ő volt az első ember, aki egy kertben élt és egy gyönyörű feleséget kapott. Mindez nem igaz Jézusra, mégis azt olvassuk, hogy ő az „utolsó Ádám”. Isten valami fontosat akar tanítani nekünk ezzel a kifejezéssel. Ádámmal kapcsolatban a római levél tár fel egy olyan gondolatot, amely segít megértenünk,

miért mondja az Írás Krisztust az utolsó Ádámnak.

„A halál mégis úrrá lett Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az eljövendőnek előképe.” (Róma 5:14)

Itt tehát azt olvassuk, hogy Ádám Krisztus „előképe” volt. Ádám és Krisztus között egy bizonyos tekintetben párhuzam van. Róma 5:19 adja meg a kulcsot, hogy megértsük, miért mondja az Írás Jézust az utolsó Ádámnak. Ezt olvassuk:

„Mert amint egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.” (Róma 5:19)

Ha figyelmesen összevetjük ezt az igeverset az eredeti görög szöveggel, akkor azt találjuk, hogy a fordítás kihagyott egy határozott névelőt. Pontosított fordításban a szöveg így hangzik: „Egy ember engedetlensége által **a sok** bűnössé lett.” Egyes Biblia-fordítások ezt helyesen adják vissza. Ez az ige nem azt mondja, hogy csak **néhányan** lettek bűnösök. Két embercsoportot állít szembe egymással. Az egyik oldalon **egy** ember van, a másik oldalon **a sok**. Ki az az egy? Az egy nyilván Ádám. És ki **a sok**? A sok az emberiség többi része.

Mit jelent mindez? Egyetlen ember engedetlen volt, és ezáltal a sok **bű-**

nössé lett. Ezen igevers szerint mi tette bűnösökké az embereket? Valamilyen általuk elkövetett bűn? Nem! Egyetlen ember volt engedetlen, és emiatt lett a sok bűnössé. Ez nem tűnik túl igazságosnak, csakhogy ez nem igazságosság kérdése! A világ-egyetem törvénye, hogy mindennek következménye van, és az ember döntései kihatnak utódaira is.

Amikor megszületünk, nem a mi hibánk, hogy bűnösök vagyunk. Az öröklött bűn problémája azonban megoldásra vár. Ha egy gyermek AIDS-fertőzötten születik, az nem az ő hibája. A hiba a felmenőinél keresendő. Azonban a vádaskodás nem old meg semmit. Igazából nem is az a legfontosabb, ki a hibás ezért az álla-

potért, a gyermek számára ugyanis csak egyetlen valóság van: együtt kell élnie ezzel a betegséggel.

Isten egyetlen embert teremtett, hogy minden emberi élet forrása legyen. Az Úr nem egyen-egyenként teremtett bennünket, hanem egyetlen emberi életet hozott létre, és ebben az életben benne volt az egész emberiség élete. Ez az élet szaporodott és öröklődött az évszázadok során. Mi mindnyájan Ádám életéből részesültünk, és ilyen értelemben mindnyájan Ádámban vagyunk. Úgy is mondhatjuk, hogy az ádami létforma részét képezzük.

De ha mi mindnyájan Ádám életének vagyunk részesei, akkor milyen fajta életünk van? Ha valami kecskétől

Ha egy gyermek
AIDS-fertőzötten
születik, az nem az
ő hibája.

születik, lesz-e belőle macska? Ádám csak a saját képére és hasonlatosságára tudott gyermeket nemzeni. Noha ő maga eredetileg Isten képére és hasonlatosságára lett teremtvé, ő ezt a képmást eltorzította, és ez az eltorzult képmás volt az egyetlen, amit gyermekei számára tovább tudott örökíteni.

A valóság az, hogy Sátán jogos prédái vagyunk. Elvesztettük kiváltságunkat, hogy Isten életével jöjjünk a világra, így mindnyájan Isten lelkének hiányával születünk. Ezt az örökséget kaptuk Ádamtól, és meg kell értenünk, hogy ez mit jelent. Természetes állapotában az ember nem azért cse-

Mindnyájan
Isten
lelkének
hiányával
születünk.

lekszi a rosszat, mert nem igyekszik jót tenni. Egész egyszerűen arról van szó, hogy az emberek Ádám életét élik, mert ez az egyet-

len, számukra elérhető valóság. A bennünk lévő élet megromlott, és mi nem tudunk más életet élni, csak azt, amink van. A Biblia ilyen értelemben mondja, hogy Ádám engedetlensége miatt mindnyájan bűnösök lettünk. Nem arról van tehát szó, hogy egy másik ember bűnét **rajtunk kérik számon**. Meg lettünk terhelve a bűn átkával, magatehetetlenné váltunk, képtelenné a jó véghezvitelére. Ezt az emberi fajt nevezi a Biblia „bűnösnek”.

Jó néhány évvel ezelőtt részt vettem egy diplomaosztón, ahol az előadó

hangsúlyozta: „Azzá leszünk, amik vagyunk.” Miközben hallgattam, folyton ez járt a fejemben: „Miről beszél ez az ember? Hogyan válhat valaki azzá, ami már most is ő?” Akkoriban ez zagyvaságnak tűnt számomra. Most azonban – a két Ádámról szóló igazság fényében – már látom, hogy sok igazság van abban, amit ez az előadó ki akart emelni. Amennyiben mi mindnyájan Ádám megromlott, jóra alkalmatlan életét örököltük, elkerülhetetlenné válik a következtetés: Amíg csak Ádám életével rendelkezünk – vagyis „**Ádámban**” vagyunk –, addig életünk összes erőfeszítése végeredményben csak arra elég, hogy azt az életet valósítsuk meg mind teljesebben, ami egyébként is bennünk van. Csak azzá válhatunk, amik vagyunk. Semmi, amit az ember tenni képes, nem változtathatja meg az emberi természetet. Soha nem képes új életet létrehozni.

Pál így foglalta össze ezt az igazságot:

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész színén, és előre meghatározta rendelt idejüket és lakóhelyük határait.” (Apostolok cselekedetei 17:26)

Könnyen belátható, mennyire igaz ez a megállapítás. Nemcsak lelki, hanem testi értelemben is mind testvérek vagyunk. Ha elég messzire vissza tudnánk menni az időben, azt találnánk, hogy családfáink mind egybefonódnak; mégis, minden rokonság ellenére, gyakran harcban állunk egymással. Ilyen az ádámi élet. Ebben az élet-

ben nincs béke, nincs harmónia. Mint a rákos sejt a testben, úgy küzd Ádám élete önmaga ellen.

Egyszer láttam egy videofelvételt, amelyen egy kutya elég „furcsán” viselkedett. Miközben éppen egy csonton nyammogott, a hátsó lába – mint egy önállósítva magát – a kutya szája felé mozdult el. A kutya erre elkezdett morogni a saját lábára, de a lába nem tágitott, és egyre közelebb húzódott a csonthoz. Végül a kutya megfordult, és beleharapott a saját lábába. Ez újra és újra megismétlődött. Ahogy ezt a kutyát szemléltem, az fogalmazódott meg bennem, hogy az emberi faj pontosan ugyanezt teszi. A különbség csupán annyi, hogy míg a kutyáról bárki meg tudja mondani, hogy „nincs ki a négy kereke”, az emberek többségében még csak fel sem merül, hogy valójában a saját élete ellen harcol, amikor azok ellen fordul, akik szintén Ádám életével bírnak. De ez fakad természet szerint Ádám bukkant életéből.

Fel kell tennünk a kérdést: Miért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk? Azért, mert ilyenek igyekszünk lenni? Nem! Ez nem a saját erőfeszítéseink, sőt, még csak nem is a saját döntéseink következménye. Egész egyszerűen ilyenek születünk. Egyetlen ember meghozott egy döntést, és ez mindannyiunkra kihatott! Ádám utódaiként az egész emberi faj állandó vétkezésre van kárhoztatva – egyetlen ember miatt. Mit kell tehát tennünk, hogy kárhozottak legyünk?

Egyszerűen csak meg kell születnünk!

Amikor kárhozatról vagy kárhoztatásról beszélek, akkor nem azt értem alatta, hogy Isten haraggal tekint ránk és elítél minket. Ő nem tesz felelőssé bennünket Ádám bűnéért. Ahhoz, hogy valaki felelősségre vonható legyen, tudatosan meg kell szegnie egy általa ismert törvényt. Isten nem kárhoztat minket egyetlen olyan bűnért sem, amit másvalaki követett el. Minket az állapotunk kárhoztat. Az AIDS-esen született gyermek halálra van kárhoztatva (ítélve), mert maga a betegség, ami szervezetében van, előrevetíti a gyermek sorsát. Ilyen értelemben vagyunk mi is kárhozat alatt – állapotunk miatt. Erről beszél a Biblia a következő igében:

Isten nem
kárhoztat
minket
olyan
bűnért,
amit
másvalaki
követett el.

„...egynek a bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat...”
(Róma 5:18b)

Ebben az állapotban lehetetlen számunkra igaz életet élni, és ezért előbb vagy utóbb – hacsak valami nem történik, és nem nyerünk új életet – belehalunk ebbe az elveszett állapotba. A bennünk lévő élet kárhoztat minket.

Ha Isten Krisztusban megnyilvánuló kegyelme nem lépett volna közbe, akkor Ádámnak abban a pillanatban, amikor evett a gyümölcsből, holtan

kellett volna összerogynia. Amikor Isten élete eltávozott Ádámtól lelki értelemben, akkor testi életének is azonnal meg kellett volna szűnnie, és akkor az egész emberiség meghalt volna Ádámban. Jézus azonban közbelépett, és odaállt az emberiség és az örök halál közé. Magára vállalta az átkot, és mindannyiunk számára megelőlegezett egy próbaidőt. Áldozatával ezt hirdette: „Noha lelkileg halottak, legyen fenntartva testi életük még egy kis ideig, hogy esélyük legyen visszatérni a lelki élethez.” Azért van most mindnyájunknak hetven-nyolcvan évünk, hogy lehetőségünk legyen visszatérni az élethez Krisztus által – ugyanis mindnyájan halva születtünk.

Figyelemre méltó tény, hogy Isten soha nem tett ígéretet Ádám életének megjavítására. A keresztény élet nem egy tákolmány. A Biblia kijelentése világos: Ádámnak meg kell halnia.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Korinthus 5:17)

Minthogy mindnyájan Ádám életébe születünk bele, legnagyobb szükségletünk, hogy új életet nyerjünk! A régi életünk kárhozott alatt van, és nem lehet megjavítani. Ádámnak meg kell halnia! De honnan is kaphatnánk új életet? Az élet továbbadásához kell egy forrás, amelyből az élet fakad. Számunkra Ádám volt a forrás – tőle származott minden emberi élet. Ne-

künk azonban új életre van szükségünk. Mit ad tehát Isten? Egy második Ádámot! Olyasvalakit ad nekünk, aki egy új élet forrása lehet számunkra. Így érthetjük meg, miért nevezi az írás Jézust az utolsó Ádámnak. Nem azért, mert Isten Őt is egy kertbe helyezte egy gyönyörű nővel, hanem mert egy új élet forrása, egy új emberi nemzetség atyja lett.

Egyedül születés által

Visszatérve ahhoz a kérdéshez, mit jelent Krisztusban lenni, egy másik elv megértése is szükségszerűvé válik. Ember embernek életet csak és kizárólag születés által adhat. (Egyetlen

személy volt valaha is kivétel e szabály alól: Éva, mivel ő nem született, hanem Ádám bordájából kapta életét.)

Ézsaiás Jézust „örökkévalóság atyjának” nevezi:

„Mert egy gyermek születik nékünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének!” (Ézsaiás 9:6; Károli)

Ez az ige nem az istenségről szól, Jézus ugyanis nem az Atya, hanem a Fiú. A két Ádámról szóló tanítás világossá teszi az igevers valódi jelentését. Kik számára örökkévalóság atyja Jézus? Azok számára, akik részesei az új teremtésnek, az új emberi nemzet-

ségnek! Ő a második Ádám, és Tőle egy egészen új emberi nemzetség származik, akik mind az Ő életéből születtek. Ilyen értelemben Jézus, az utolsó Ádám az ő atyjuk.

Gondoljuk végig, mit jelent mindez! Párhuzam van a két Ádám között. Az egyik a bűnbe vitt minket, a másik az igazságosságba. Amikor Ádám evett a tiltott gyümölcsből, még egyikünk sem született meg és nem volt tudatunk. Az **életünk** azonban ott volt Ádámban, és amikor évezredekkel később megszülettünk, természetesen Ádám bukott életét kezdtük élni. Hol volt ebben a mi döntésünk? Sehol. Egyszerűen csak követtük azt, amit a természetünk diktált.

De nézzük meg, mi a helyzet a második Ádámmal. Vajon az Ő élete ugyanígy működik? Ha a második Ádám életébe születesz bele, akkor mi határozza meg, hogyan élsz? Az Ő élete, nem a te erőfeszítéseid! Hiszen az első Ádám életébe való beleszületésed után sem az igyekezeted volt az életviteled meghatározója. Az öröklött természet követte pályáját; ez tett azzá, ami lettél. Hasonlóképpen, amikor a második Ádám részesei vagyunk, akkor sem a saját igyekeztünk jelenti életünk mozgatórugóját, hanem az új természetünk.

Az élet Krisztusban

Minden jézusi tulajdonság benne foglaltatik az Ő életében. Nincs benne

bűn, nincs rajta kárhoztatás. Ez az élet Krisztusban van, Isten jobbján, a végtelen hatalom és kiváltság pozíciójában, minden fejedelemség és hatalmasság felett. Ezek a tulajdonságok Krisztus életének szerves részét képezik. Nekünk nem kell küzdenünk azért, hogy megszerezzük e nagyszerű dolgokat, hiszen mindez már a miénk – Krisztusban. Egyetlen kérdés van csupán: Kinek az élete van bennünk? Ez az egyetlen igazi kérdés. A szabadulásunk és győzelmünk nem attól függ, mit tettünk mi, hanem hogy kinek az életét örököltük.

Fontos megértenünk, hogy amit Ádám tett, azelőtt tette, mielőtt bárki is megszületett volna. Hasonlóképpen, amit Krisztus tett, azelőtt tette, mielőtt mi megszülettünk volna. Mi ennek a jelentősége?

Nos, amikor beleszületünk Ádám életébe, viselkedésünk azt az életelvet tükrözi, amelyet Ádám évezredekkel korábban választott. Hasonlóképpen, amikor Krisztus életébe születünk bele, viselkedésünk akkor is csak azt tükrözi, amit Krisztus kétezer évvel ezelőtt már megélt. Ezért mondja Pál: „Megfeszítettem a Krisztussal együtt.” Ez minden keresztényre vonatkozik. Ha megkérdezik tőlem, mikor lettem megfeszítve, és mikor halt meg a régi, ádami életem, ezt felelem: „Kétezer évvel ezelőtt.” A bennem lévő élet ugyanis kétezer évvel ezelőtt lett megfeszítve. Ha megkérdezik tőlem, mi jellemzi az Istennel való kap-

Isten soha nem
tett ígéretet
Ádám életének
megjavítására.

csolatomat, ezt mondom: „Egyek vagyunk.” A bennem lévő élet ugyanis egy Isten életével, mert az élet, amit kaptam, Krisztus tulajdon élete.

Amikor korábban Ádám sarjaként jártam Isten elé, mindig ez járt a fejemben: „Hát ki vagyok én, hogy Isten színe elé kerülhetnék?” Hiába próbáltam, nehéz volt elhinnem, hogy Isten meghallgathat, annyira méltatlannak éreztem magam. Amikor azonban Jézus imádkozik, az Ő imája tökéletesen elfogadható az Atya előtt. Semmi akadály nincs az útban, ami miatt Isten ne hallgathatná meg imáit. Óriási hatalom van az imáinkban, amikor Krisztusban imádkozunk! Isten nem bánik velünk másként, mint

Óriási hatalom van az imáinkban, amikor Krisztusban imádkozunk!

Krisztussal, hiszen ugyanaz az élet van bennünk. Igazán egyek vagyunk. Csodálatos erről elmélkedni, még csodálatosabb azonban elhinni!

E két Ádámban dőlt el tehát a sorsunk, jóval születésünk előtt. Ezért mondja a Biblia, hogy egy ember mindnyájunkat bűnössé tett (Róma 5:19). Amint megszülettünk, azonnal bűnösökként kezdtünk élni, hiszen azok is voltunk. Ebből a gödörből nem tudtunk kimászni.

Másrészt Krisztus életének megtapasztalásához újonnan kell születnünk. No de hogyan születünk újjá? Az első Ádám esetében az élet testi egyesülés által örökítődik tovább. Ám

a második Ádám esetében? Ez utóbbi hit által történik. Az Ő élete a Szent Lélek által örökítődik át, ugyanakkor a mi beleegyezésünkre is szükség van: hinnünk kell Istennek. Igaz ugyan, hogy Krisztus már mindent megtett értünk, de ha ezt meg is akarjuk tapasztalni, akkor előbb újjá kell születnünk. Ehhez pedig hinnünk kell.

Ádám az egész emberiséget kárhozat alá vont. Mindnyájunkat magával rántott. Ugyanakkor tény, hogy aki soha nem születik meg, az nem is tapasztalja meg ezt a kárhozatást. Hasonlóképpen igaz, hogy Jézus minden embert megszabadított, de ezt sem tapasztalja meg senki, csak aki újjászületik a Krisztusban. Ezért mondta Jézus:

„Mert Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (János 3:17-18)

Mit kell tennünk, hogy elkárhozzunk? Semmit! Egyszerűen csak meg kell maradnunk abban a hitetlen állapotban, amibe beleszülettünk. Mert ha továbbra sem hiszünk, akkor rajtunk marad az a kárhozatás, amibe Ádám az egész emberiséget belesodorta.

Nem **semleges** területen állunk e világban. Nem a két oldal közötti választás előtt vagyunk. Egyesek azt

gondolják, valamiféle köztes állapotban jövünk a világra, és szabad választásunkon múlik, melyik oldalra állunk. Ez egy teljesen téves elgondolás! Ádám esetében talán igaz lehetett, csak hogy mi nem vagyunk abban a helyzetben, amiben ő volt! Mi Sátán oldalán születünk meg, és ott éljük le az életünket. Egyetlen kérdésben dönthetünk csupán: el akarunk-e menekülni erről az oldalról. Elmenekülni pedig csak egyféleképpen tudunk: ha befogadjuk Krisztus életét. Ha nem hiszünk, kárhozát alatt maradjunk, ha viszont hiszünk, a hit megragadja Krisztus életét, és megszabadulunk a kárhozát alá rekesztett élettől.

Az evangélium valójában nagyon egyszerűen összefoglalható:

„Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette az evangéliumot Ábrahámnak: Te benned fog áldást nyerni minden nép.” (Galata 3:8)

Az evangélium Ábrahámnak is hirdelve lett. De mi volt ez az evangélium? Figyeljük meg jól, mit is mond: **egyetlen emberben nyer áldást az egész világ.** Ez az evangélium. Az életünk, az áldásunk, a mindenünk – mind egyetlen Emberben rejlik, Jézusban!

A Bibliát olvasva arra a következtetésre jutottam, hogy bizonyos értelemben Isten

csak egyetlen embert szándékozik üdvözíteni. Isten terve szerint mindnyájan részesülhetünk ebből az üdvösségből, de csakis ennek az egy embernek a részeként. Csak egyetlen igaz Ember van, aki megérdemli Isten elismerését, mert legyőzte a bűnt. Számunkra az egyetlen reménység, ha kapcsolódunk ehhez az élethez. ■

„És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.” (1János 5:11)

David Clayton

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. Hol található meg az összes lelki áldás? Miként lehet a miénk?
2. Mit jelent Ádámban lenni, és mit Krisztusban?
3. Hogyan válunk részeseivé az egyik vagy a másik életnek?
4. Magyarázd el az újjászületés útját!
5. Mi a kárhozát útja?

A hét levél titka II.

Másfél évezred Jézus szemével

Az előző számban elkezdjük tanulmányozni Jelenések könyvének első két fejezetét. A hét levél látomásából nem csak azt érthetjük meg, hogyan szemléli Isten a kereszténység történelmét; Jézus tanácsai a mi zavaros korunkban is segítenek eligazodni. Az első három levél az egyháztörténelem első hat századán kalauzol végig, míg az utolsó négy egészen Jézus visszajöveteléig terjed időben. Kulcsfontosságú tehát számunkra, akik az idők végén élünk, hogy megértsük ezeket az üzeneteket.

A hét levél

Előző tanulmányunkban az első három levelet vizsgáltuk meg:

1. Efezus (I. század – apostoli kereszténység)
2. Szmirna (II-III. század – mártírok egyháza)
3. Pergamon (IV-VI. század – a nagy hitehagyás)

Most az utolsó négy közül Thiatirával és Szárdisszal fogunk foglalkozni:

4. Thiatira
5. Szárdisz
6. Filadelfia
7. Laodicea

A thiatirai levél Jelenések 2:18-ban kezdődik, és a fejezet végéig tart; a szárdiszi pedig a 3. fejezet első 6 versében található. Kérem az Olvasót, a tanulmányozás folytatása előtt vegye kezébe a Bibliát, és olvassa el ezen részeket szövegkörnyezetükben.

A 3+4 elv

Jelenések könyvében gyakran találkozunk a **hetes** számmal, ami a **teljességet** vagy tökéletességet szimbolizálja. Ugyanakkor az is gyakori, hogy a bemutatott hét dolog két jól elkülöníthető csoportra bomlik. Egészen pontosan egy hármast és egy négyes egységre.

Például a hét pecsét közül az első négy szerkezete nagyon hasonló, az utolsó három viszont eltérő. Ugyanígy a hét trombitánál is az első négy alkot egy sorozatot, míg a többi három maga az Úr választja külön „*a három jaj*” néven. A hét utolsó csapásnál ugyanezt a 4+3-as felosztást figyelhetjük meg.

Ha figyelmesen olvassuk Jelenések első három fejezetét, a hét levél esetében is felfedezhetünk egy *3+4-es csoportosítást*.

Egy szembeötlő különbség

Milyen jellegzetesség alapján tehe-

tünk különbséget az első három, illetve az utolsó négy levél között? A válasz nagyon egyszerű: az első három levélben nincs megemlítve Jézus második adventje, az utolsó négyben viszont világos utalások vannak erre az eseményre.

Jézus eljövételének említése azt sugallja, hogy az utolsó négy gyülekezet tagjai közül lesznek, akik *élve* megérik ezt az eseményt. Az első háromról ugyanez nem mondható el. Ellenkezőleg: a szmirnai hívőket például arra biztatja Jézus, hogy legyenek hűek *mindhalálig*. Az első három gyülekezetet nem bátorítja, és nem is fenyegeti közeli visszajövetelével. A többi négy felé azonban határozott figyelmeztetéseket intéz ezen esemény kapcsán, és azt is világosan elmondja, mit fognak tapasztalni a készületlenek az ünnepélyes napon.

Amint az előző tanulmányból is láttuk, az első három levél jól behatárolható a történelemben; időben egymást követik. Az utolsó négy gyülekezet esetében viszont csak a kezdőpont különbözik; Jézus eljövetelkor mind a négy létezni fog.

Fény ragyog a sötétségből

4. Thiatira

Jézus úgy mutatkozik be a thiatirai gyülekezetnek, mint akinek *szeme hasonló a tűzlánghoz, lába pedig az izzó érchez* (Jelenések 2:18). Ő olvas a szívekben, és a valódi tények alapján, igazságosan ítél – amint ki is hangsúlyozza:

„...én vagyok a vesék és szívek vizsgálója, és mindnyájatoknak megfizetek cselekedeteitek szerint.” (Jelenések 2:23b)

A történelem-hamisítás és az ideológikus propaganda (a tények szándékos elferdítése vagy „kiszínezése” egy konkrét cél érdekében) nem modern találmány. A vallások és a politikai erők ősidők óta használják ezt az eszközt befolyásuk biztosítása érdekében. A látszatok és hazugságok szövényes rendszere, a tömegek célzatos agymosása sokszor bámulatos eredményeket produkál, és emberek sokaságát tartja tévedésben emberöltőkön át. De **Istent nem lehet becsapni**. Átható tekintete felfedi a szív legmélyebb titkait is.

Az Egyház ezen korszakát nem értjük helyesen, ha a népszerű történetírás megállapításaira támaszkodunk. Jézus Krisztus egészen másként látja e kor szereplőit – és ez a látás némelyeket kényelmetlen helyzetbe hoz. Ezért fontos, hogy mindjárt az elején eldöntsük magunkban, kinek a történelem-szemléletét fogadjuk el: halandó és tévedő emberekét, vagy az örökkévaló és igazságos Istenét.

Bár a történelemkönyvek a katolikus egyházzal azonosítják a középkori kereszténységet, Jézus levele *nem* ehhez a szervezethez szól. Elismerő szavaival azokat tünteti ki, akiket a hosszan tartó lelki sötétség idején a Jézus iránti hűségük miatt eretnekeknek bélyegeztek és irgalmatlanul üldöztek:

„tudom a te dolgaidat, szeretetedet, hitedet, szolgálatodat, kitartásodat, és hogy az **utóbbi cselekedeteid többek az elsőknél.**” (Jelenések 2:19)

Több mint ezer év egyháztörténelme van belesűrítve ebbe a versbe. A 313-as konstantini fordulat után néhány keresztény csendesesen kivonta magát a hatalmi harcokból, és a társadalom peremére húzódott. Az egyik ilyen csoport, a *valdensek* az olasz Alpok egyik félreeső völgyében telepedtek le, és innen folytatták évszázadokon át missziós tevékenységüket. Bizonyoságtételüket sokszor vértanúhalállal pecsételték meg. Bár a földi történetírók mindent megtettek, hogy kitöröljék emlékezetüket, az örökkévaló mennyei emlékkönyvek a hithősökével együtt jegyzik neveiket. Fel sem tudjuk mérni, áldozatos fáradozásaikkal milyen mértékben járultak hozzá a reformáció megalapozásához és kibontakozásához!

A pápaság évszázadokon át sötétségben tartotta a tömegeket. Az **első fénysugarak** a XIV. és XV. század-

ban az angol *John Wycliffe* és a cseh *Husz János* reformációs munkája által kezdték áttörni a homályt. Bár őket és követőiket – a *lollardokat* és a *huszitákat* – sikerült fegyverrel elnémítani, a reformációt már nem lehetett sokáig feltartóztatni.

A **katolikus egyház mohósága** egyre arcátlanabb méreteket öltött. Gátlástalanul visszaéltek lelki fölényükkel, és kihasználva az emberek tudatlanságát, vásárt űztek a *kegyelemre szomjazó lelkekből* (vö. 2Péter 2:3, Károli). Kétes hírű szerzetesek jártak városról városra, és drága pénzért búcsúcédulákat árultak, bűnbocsánatot (és kevesebb purgatórium-ban töltött időt) ígérve az adakozóknak és elhunyt rokonaiknak. A befolyt összegek nem jótékony célokat, hanem a gazdagok fényűzését és becsvágyát szolgálták.

1517-ben *Luther Márton* nyílt támadást indított az egyházi visszaélések ellen, és kiállt a hitehagyás e mamut-szervezete ellen. A Bibliát lefordította német nyelvre, így sokan – életükben először – saját szemükkel is meggyőződhetek az igazságról.

A XVI. században végre áttört a protestáns reformáció. Európa országaiban *mindenhol előálltak Isten szolgái*, akik felvették a harcot a hitehagyással szemben. A nép nyelvére lefordított, és a könyvnyomtatás által széles körben terjesztett *Bibliák* ellenállhatatlan fegyvernek bizonyultak. A **kegyelem evangéliumának rég elfeledett igazságai egymás után elevenedtek meg, leleplezve a hami-**

sítványt. A pápaság minden befolyását latba vetette, hogy fegyverrel elhallgattassa a hatalmát megkérdőjelező protestánsokat, de a mártírok vére csak erősítette tanúságtételüket. A reformáció megállíthatatlanul haladt előre Isten terve szerint, és *utóbbi cselekedetei többek voltak az elsőknél.*

A thiatirai gyülekezethez írt levél azonban nem csak a reformáció hőseiről ejt szót. A város nevét többféleképpen magyarázzák, de valószínűleg *a lány erődítménye* az eredeti jelentése. A katolikus egyház a VI. század derekára leszámolt ellenségeivel, és több mint egy évezreden át (538-1798) vasmarokkal tartotta uralgó pozícióját. Még jobban megértjük a város nevét és a kereszténység ezen korszakát, ha felidézzük a levélben is említett *Jezábel történetét.*

Egy évszázaddal az istenfélő Dávid uralkodása után Aháb, Izrael királya feleségül vette Jezábelt, a tíruszi Etbaal király lányát (1Királyok 16:31). A **pogány királynő** – felhasználva befolyását – elérte, hogy a *bálványimádás* legyen Izrael hivatalos vallása. Miután *megölette Jahve prófétáit,*

rövid idő alatt megszüntette az országban az igaz Isten tiszteletét, és helyette Baal és Astarte kultuszát terjesztette el (1Királyok 16:32-33; 18:13).

Jezábel konokul *szembeszegült az élő Istennel,* és a nyilvánvaló csodák és figyelmeztető büntetések ellenére is kitartott a bálványimádásban (l. Illés története). Varázslásával és manipulatív befolyásával bármilyen intézkedésre rá tudta venni az önző kívánságainak élő királyt. Izrael országa valójában *a gonosz királynő önkényuralma* alá került. Rendkívüli tekintélyét mutatja, hogy miután végrehajtották rajta az isteni ítéletet, mégis *királyleánynak* kijáró végtisztességet akartak neki adni (2Királyok 9:34).

E bálványimádó királynő Sátán kiemelkedő eszköze volt Isten népének tönkretételében az i. e. 9. században. Bár ő elvette méltó büntetését, az általa megnyilvánuló gonosz erők tovább munkálkodtak, és a keresztény egyház felett is megszerezték az uralmat:

*„De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded **Jezábelnek,** annak az asszonynak, aki magát prófétának mondja, hogy tanítson, és félrevezesse az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és a bálványáldozatokból egyenek.”* (Jelenések 2:20)

Az ószövetségi próféciaokban az asszony egy-egy népet jelöl – leggyakrabban Izraelt, mint Isten választott

népét. Amikor Izrael bálványimádásba süllyedt, Isten a szövetségi szerződést megszegő, parázna asszonyhoz hasonlította őket (Ezékiel 16:15). Az Újszövetség az asszony képét következtesen a keresztény egyházra alkalmazza (Efézus 5:23-32). Ennek megfelelően a Jelenések könyvében említett **parázna asszony** (v. 21) egy olyan egyházi szervezetet jelképez, amely *névlegesen keresztény*, de valójában *gyűlöli Krisztust*, és gonosz befolyásával távol tartja az embereket az Üdvözítőtől.

Jézus párhuzamot von a középkori egyház és Jezábel uralma között. Thiতিরában, a *királylány erődítményében* – a hatalmi kereszténység és a föld királyainak szentségtelen szövetségében – mindig az egyházi tekintély dominált. A Vatikán pogány idők óta a „jövendőmondás hegyeként” ismert („*magát prófétának mondja*”), a római pápa pedig „Krisztus földi helytartójaként” a tévedhetetlenség igényével jelent ki hittételeket („*tanít*”).

Isten azonban **idői korlátok** közé rekesztette a középkori egyház uralmát (Jelenések 2:21). Ezt az időt Dániel könyve alapján tudjuk azonosítani:

*„A tíz szarv pedig azt jelenti: Eből az országból tíz király támad, majd egy újabb támad utánuk. Az különb lesz az előbbieknél, és **három királyt fog megalázn**i. Sokat beszél majd a Felséges ellen, és a Magasságos szentjeit pusztítja. Úgy véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt. Az ő ke-*

*zébe adatnak **ideig, időkig és egy fél időre.**”* (Dániel 7:24-25)

Ahogy az előző tanulmányban Pergamonnál láttuk, a kereszténység súlyos válságba került a 313-as konstantini fordulat után. A váratlanul nyert világi előnyök megrészegítették az egyházi vezetőket, és elindult a verseny a hatalomért. Bár Róma püspökének sikerült felülkerekednie ellenfelein a Szentháromság-tan körüli teológiai vitában, a Római Birodalmat ért támadások egy ideig korlátozták befolyását.

Dániel jövendölésében azt olvassuk, hogy a pápaság *három királyt fog megalázn*i, mielőtt teljhatalomra jut. A prófécia a Római Birodalom három ariánus (Szentháromságot tagadó) utódállamának sorsát vetítette előre. Ezek a királyságok – a herulok, a vandálok és a keleti gótok – egyrészt fizikailag támadták (fosztogatták, ostromolták) Rómát, másrészt eszmeileg is szembeszegültek a Róma által képviselt Szentháromság-Istennel. Mindhárom királyságot a császárok katonai ereje kényszerítette térdre – *a pápaság védelmében.*

A hatalmi harcnak **Justinianus** bizánci császár vetett véget. *Megerősítette a római pápa első-ségét*, az összes gyülekezet leg-főbb fejeként ismerve el őt, to-vábbá felhatalmazta az eretnekek hathatós „helyreigazítására”. 534-ben kiadott jogi kódexe az egész birodalmat a niceai hitval-lásban meghatározott katolikus egyház – és ezzel a pápaság – uralma alá helyezte. Róma váro-sa ekkor azonban éppen a keleti gótok fennhatósága alatt állt. A bizánci seregek 538-ban foglalták vissza a várost, így *a császár ál-tal kiadott kódex jogilag ekkor lé-pett érvénybe* Rómában.

Bár a keleti gótok ezután több-ször is megpróbálták visszasze-rezni itáliai területeiket, győzel-meik rövid életűek voltak, és Ró-ma nem lett többé királyságuk része. A kiirtásukig vívott hábo-rú még közel húsz évig elhúzód-dott, de ez a pápaság jogi státu-szát már nem érintette. 538-ban *a kezébe adatott a hatalom*.

Dániel próféciája egészen ponto-san 3 és fél évben határozza meg **a pápaság teljhatalmának ide-jét**: [1] *ideig*, [2] *időig* és egy *fél időre*. A bibliai próféciák 30 na-pos hónapokkal számolnak (vö. Jelenések 11:2-3), így kapunk a Dániel által megjövendőlt időre 1260 napot (3,5x360). Ha alkal-mazzuk a próféta nap-év elvet (l. előző tanulmány), megkapjuk a végső eredményt: 1260 évet.

Jezábel vasmarka

A valdens keresztények sorsa mutatja, hogyan bánt Róma a hatalmát megkér-dőjelezőkkel. 1487-ben a pápa egy bul-lát adott ki, melyben követelte kiirtá-sukat, de az akkor ellenük szervezett keresztes hadjárat kudarcot vallott. 60 évvel később a francia király újra há-borút indított ellenük, aminek végén a valdensek egy időre haladékot kaptak.

Végül 1655-ban a savoyai herceg ulti-mátumot adott nekik: vagy két héten belül felveszik a katolikus hitet, vagy biztos halál vár rájuk. A parancsot megtagadó népcsoportot olyan brutális kegyetlenséggel irtották ki, hogy egész Európa felhördült rajta. John Milton angol költő verse is ennek a felháboro-dásnak ad hangot:

A piemonti vérengzésre

*Uram, bosszuld meg szentjeid, kiket
az Alpesek haván kardélre hánytak;
torold meg mind a vértanút, ahány csak
harcolva melletted vallott hitet.*

*Nyögésükre maradhat-é süket
a fül? – Szelid nyáját az ős karámnak
szétszórta a piemonti vadállat:
zudult le nő s gyerek – hörgésüket*

*a völgy a szirtre dobta, az pedig
tovább az égre – ennyi vért se látott
Itália, hol még pöffeszkedik*

*a zsarnok – ám a drága vértől ázott
mező szabadságot terem meg itt
s megtörik rajt a babilóni átok.*

Képes Géza fordítása

A pápaság **538-ban kapta meg** a kereszténység fölötti teljhatalmat, amikor felszabadult az utolsó ariánus királyság elnyomása alól. 1260 éves jezábeli rémuralma **1798-ban ért véget** (538+1260=1798). Ekkor Napóleon tábornoka, Berthier, bevonulva Rómába, megszüntette a pápai államot, és ezzel *Justinianus kódexét is hatályon kívül helyezte*. A fogságba hurcolt idős pápa másfél év múlva meg is halt, és sokan úgy gondolták, a pápaság intézménye ezzel örökre véget ért.

Néhány évvel később új pápát választottak ugyan, de *a katolikus egyház társadalmi befolyása így is végzetes csapást szenvedett*. Az ateizmus térhódítása egy időre visszavonulásra kényszerítette a hatalmi kereszténységet. Mindez nem a véletlen műve volt. Isten már évszázadokkal korábban rendelkezett a hűtlenné vált egyház büntetéséről: „*Íme, én betegágyba vetem őt...*” (Jelenések 2:22a). A katolikus egyház történelme azonban ezzel nem ért véget, ezért így folytatódik a jövődőlés:

„*Íme én ágyba vetem őt, és azokat, akik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. És az ő fiait megölöm halállal...*”
(Jelenések 2:22-23, Károli)

Három csoport – Jezábel, a vele paráználkodók, ill. fiai – sorsát vetíti előre az Úr. A középkori katolicizmus „betegágyba” került 1798-ban, és hatalma egy időre megtörtetett. Jelenések könyvének 13. fejezete azonban

beszámol halálos sebének gyógyulásáról, és a végső küzdelemben betöltött szerepéről. Végső ítéletét a 17-18. fejezet írja le. Itt olvasunk a vele „*paráználkodó*” politikai és gazdasági hatalmakról is, akik a vallással kötött érdekszövetség révén mindig a hitehagyás védnökei voltak. Befolyásukat a vég idején ismét a hamis vallás mellett fogják érvényesíteni, ezért a „*nagy nyomorúság*” idején ők is elveszik büntetésüket – a hét utolsó csapást. (A későbbi tanulmányokban ezekkel részletesebben foglalkozunk majd.)

Félelmetes sors vár Jezábel utódaira is: „*fiait megölöm halállal*”. Valakit meg lehet ölni fegyverrel, betegséggel, vadállatokkal stb. – de *halállal*?! A Biblia két halálról beszél: elsőről és másodikról. Ez a figyelmeztetés nem az elsőre vonatkozik, ami jókat és gonoszokat egyaránt érint. Ez a **kárhozat halála**, amiből nincs többé feltámadás: a második halál, a tűz tava, Isten végső ítélete a meg nem tért bűnösök felett (Máté 10:28 vö. Jelenések 20:12-15).

Jezábel fiai azok az emberek, akik anyjuk – a katolikus egyház – nyomdokait követik, és a kegyelem utolsó hívása idején is kitartanak a hitehagyás mellett. Ez a kijelentés bizonyára sokakat fájdalmasan érint, de Jézus világossá teszi, hogy eljövetelekor a katolicizmusban maradók *nem üdvözülnek*, hanem örökre elvesznek.

Fontos ugyanakkor látnunk, hogy míg a katolikus egyház szervezetével és végső sorsával kapcsolatban az Úr

ítélete lesújtó, az egyének esetében van remény. A következő két vers egyértelművé teszi, hogy Istennek ebben az egyházban is voltak és vannak gyermekei, akik őszinte szívvel igyekeznek Neki szolgálni, bár jelenleg nincs helyes képük e szervezet valódi természetéről:

„Nektek pedig, **a többi thiatirainak**, akiknél nincs ez a tanítás, és akik – amint mondják – nem ismertétek meg a Sátán mélységeit, ezt mondom: Nem vetek rátok más terhet, de amitek van, azt tartsátok meg addig, amíg eljövök!” (Jelenések 2:24-25)

A sötét középkor idején, csakúgy mint napjainkban, **Istennek sok megtévesztett gyermeke volt és van a katolikus egyházban**. Ő sajátjainak ismeri el ezeket az őszinte szívű, egyszerű hittel Őt kereső embereket (v. 20). Sokaknak közölük –

különösen a középkorban – nem adott meg az a kiváltság, hogy személyesen olvassák a Bibliát, és ismeretük csak az egyházi hagyományból és a történelmi propagandából táplálkoztak. *Isten elnézi a tudatlanság idejét*, de semmiképpen nem akarja gyermekeit ilyen állapotban hagyni (Apostolok cselekedetei 17:30)!

Jézus világossá teszi, hogy ezek az emberek nem ismerik a teljes igazságot, és **nem tudják, hogy Sátán becsapta őket** („nem ismertétek meg a Sátán mélységeit”). Tanácsa – „amitek van, azt tartsátok meg addig, amíg eljövök!” – éppen ezért nem ismereteikre vagy egyházi hovatartozásukra vonatkozik, hanem Isten iránti szeretetükre, és alázatos, engedelmes lelkületükre. Ezek voltak Jézus cselekedetei is ezen a földön (v. 26), és ez által menekülhetnek meg ők is az ítélettől. Akik ugyanis mindvégig ezt a hozzáállást ápolják szívükben Isten iránt, fel fogják ismerni az Ő üzenetét, amikor az teljes dicsőségében, a Szent Lélek meggyőző erejével hangzik el az egész világon – és akkor készségesen követik majd a hozzájuk érkező világosságot.

A Thiatira levél tehát szól egyrészt a *sötét középkor idején élt reformátorokhoz*, akik szót emeltek az egyház hitehagyása ellen, de előrevetíti a *vég idején élő katolikusok* sorsát is. Sokan kitartanak majd a hitehagyásban, és Jezábelhez hasonlóan üldözni fogják Isten gyermekeit, de lesznek néhányan, akik alázatos szívvel követik Jézust, és végleg szakítanak a hiteha-

gyás minden formájával. Nekik szól az ígéret:

„és annak adom a hajnalcsillagot”
(Jelenések 2:28)

Jézus Krisztus, „a hajnalcsillag” a próféciák fényében kinyilatkoztatja magát (vö. 2Péter 1:18), és az evangélium egyre növekvő világosságában teljességre juttatja a megváltás tervét. Nem kell, hogy a vesztesek oldalán maradj, mikor a győzők között is lehetsz! Az Úr kegyelméből mindazok részt vehetnek e dicsőséges munkában, akik készek együttműködni Vele. Hála az Úrnak, aki a sötétségben is világosságot gyújt! Mindenki számára van remény!

5. Szárdisz

Bár a XVI. században a reformáció hatalmas lendületet vett, Isten műve mégsem tudott dicsőséges diadalmenetben kiteljesedni. A **nagy hitehagyás** sűrű lelki sötétséget borított az egész világra. Nemcsak az apostoli kor *keresztény tapasztalata* merült feladásba, hanem a régi ösvények útjelzői, az ősegyház által hirdetett *evangéliumi igazságok* is. A sötét középkor évszázadai alatt az emberi hagyományok olyan mértékben beivódtak az emberek gondolkodásába, hogy a világosság nem tudott egyszerre áttörni.

Sokan azt képzelik, hogy úgy irányítják életüket, ahogy akarják. Ez önámítás! A valóság az, hogy sokkal jobban ki vagyunk szolgáltatva társadalmi környezetünk és neveltetésünk hatásainak, mint ahogy azt hinni szeretnénk. A *közgondolkodás és a szoká-*

sok úgy írják magától értetődő, megkérdőjelezhetetlen „igazságaikat” testünkbe és lelkünkbe, mint a szekér kereke, ami milliószor végigszalad ugyanabban a keréknyomban. Az Úr ismeri működésünket, éppen ezért szólít fel: „*Szántsatok magatoknak új szántást!*” (Hóseás 10:12)

Új nyomot vágni a régi helyett nem könnyű: sok erőfeszítést, és még nagyobb lelki alázatot igényel! E természeti törvények alól egyetlen ember sem kivétel, akár apostol, akár reformátor. Legjobb, ha elismerve rendkívüli korlátoltságunkat, teljesen Isten vezetésére hagyatkozunk, nehogy mi is elődeink hibájába essünk.

A reformátorok *kivétel nélkül egyetértettek* abban, hogy a pápa az antikrisztus, és az Egyház feje egyedül Jézus Krisztus. Egybehangzóan kijelentték, hogy az egyházi hagyomány megbízhatatlan, és vallási kérdésekben egyedül a Biblia tekintélye mérvadó. Ezen *alapigazságok gyakorlatba ültetése* azonban sokkal nehezebbnek bizonyult pusztá kimondásuknál.

Hamar felszínre kerültek a különbségek az egyes reformátorok értelmezései között. **Mindnyájan a Bibliára**

hivatkoztak, ennek ellenére a tanításbeli különbségek az idő múlásával csak tovább éleződtek. Nem egyszer fordult elő, hogy előállt egy-egy személy vagy csoport, aki rámutatva egy bibliai tanításra, zászlajára tűzte azt, és minden más tanítás felett azt kezdte hangsúlyozni. Ilyenkor a többi reformátor – nem látva túl saját tapasztalatán – könnyen „túlbuzgónak” vagy „eretneknek” bélyegezte ezen keresztényeket. Legtöbbször gyanakvással, ellenségesen tekintettek rájuk, az általuk képviselt tanításokat pedig *alázatos Biblia-kutatás nélkül* elvetették.

Sajnos az új felismerésekhez egyes esetekben a **fanatizmus** lelkülete is társult, ami nem segítette a reformátorokat előítéleteik leküzdésében. A „túlbuzgók” hajlamosak voltak *feláldozni a szeretetet és a józan ész*t vélt vagy valós igazságaik oltárán. A hozzájuk képest „konzervatív” reformátorok nem nézték jó szemmel az általuk gerjesztett civil zavargásokat, és szorgalmazták a lázadók megbüntetését.

Ez történt például az anabaptistákkal, akik többek között a felnőttkeresztséget hangsúlyozták. *Luther* veszélyesnek tartotta őket az államhoz való szélsőséges viszonyulásuk miatt, és javasolta törvényszék elé állításukat. Hasonlóképpen, Szervét Mihályt *Kálvin* saját maga vitette el a hatóságokkal genfi gyülekezetéből, hogy Szentháromság-tagadó eretnekségeért máglyahalált haljon.

Amikor a reformáció úttörői meghaltak, követőik – egymástól elkülönülve – *saját identitásuk megőrzésére*

rendezkedtek be. A XVI-XVIII. század folyamán gomba-módra szaporodtak el az ilyen-olyan „-izmusok”. Állításuk szerint mindnyájan a Biblia tanítását képviselték, de valójában csak elődeik meggyőződését igyekeztek kőbe vésni. *Hitvallásaikkal elzárták magukat az új világosság elől*, pedig a helyreállítás munkája még közel sem ért véget. Jézus Krisztus diagnózisa felfedi a **megkövült protestantizmus** szomorú valóságát:

*„A szárdiszi gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és **halott vagy.**”*
(Jelenések 3:1)

Az Úr *a hét isteni lélek* birtokosaként mutatkozik be a szárdiszi gyülekezetnek. A hetes a teljesség száma; az Isten hét lelke a Szent Lélek teljessége. A protestantizmus legfőbb problémája a **Szent Lélek hiánya**, ami egyenlő a **lelki halál** állapotával:

„A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket mondtam nektek, lélek és élet.” (János 6:63)

„...mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” (2Korinthus 3:6b)

A reformátorok utódai ahelyett, hogy alázatos szívvel tovább kutatták volna a Szentírás régen elfeledett igazságait, *felekezetekbe tömörültek és elzárták a további kinyilatkoztatások elől*. Bár állításuk szerint a helyreállított igazság zászlóvivői voltak, a Szent Lé-

lek nem tudott tovább együttműködni önelégült, büszke szívükkel.

A Lélek munkáját elutasító szívbeli hozzáállás nem marad rejtve sokáig. **Isten próbára teszi** azokat, akik állításuk szerint Őt szolgálják. Világosságot küld nekik, ami rámutat hiányosságaikra, és meghívja őket, hogy járjanak *a szentség útján* (Ézsaiás 35:8). Ezek az üzenetek alázatra és önmegtagadásra készítetnek, és nem kedveznek a természetes szív önző kívánságainak. Akik együttműködnek Istennel üzeneteinek megszívlelése által, azokra további világosság árad. Akik viszont megtorpannak, és kifogásokat keresve elzárják szívüket a Lélek munkálkodása előtt, visszaesnek a lelki halálba.

Istennek a XVI. századi nagy reformáció után is voltak *hűséges hírnökei*, akik a halódó protestáns csoportokat egy **magasabb rendű tapasztalatra hívták** (Jelenések 3:2). Ezt az üzenetet képviselték a *baptisták* és a *puritánok*, akik közül sokan Amerikában találtak menedéket az üldözés előtt. Munkájukat az 1700-as években *John Wesley* folytatta, aki az újjászületést és a Lélek általi megszentelődést hirdette. Ihletett szolgálata egész Angliát felkavarta, üzenetének isteni eredetét

pedig számos természetfeletti csoda igazolta.

Wesley megértette Jézus tanácsát, amelyet a formális vallásosságban megrekedt protestáns egyházhoz intézett:

„Emlékezz vissza azért, hogyan kaptad és hallottad, tartsd meg azt, és térj meg!” (Jelenések 3:3a)

Hogyan kapták és hallották? A reformáció alapja minden korban az az őszinte beismerés volt, hogy az egyház nincs összhangban azzal a kereszténységgel, amiről a Bibliában olvassunk. A reformátorok kimondták, hogy egyedül Jézus az Egyház feje, és hogy a Biblia minden tanítás egyedül hiteles zsinórmértéke. Azonban a helyreállítás munkája csak a Krisztus érdemeibe vetett **személyes hit** és a **Szent Lélek vezetése** által tud kiteljesedni. Ennek gyakorlati megtapasztalása nélkül a külsődleges vallásosság értéktelen.

A kereszténység nem néhány tantétel elfogadásáról vagy egy szabálygyűjtemény betartásáról szól. Az újjászületés természetfeletti csodája és a Lélek megszentelő munkája által **az ember újra személyes kapcsolatba kerül Istennel** – ez az igazi kereszténység lényege. Wesley erre a kulcsfontosságú igazságra emlékeztette korát, és ma is erre kell emlékeznie Isten minden gyermekének. A helyreállítás munkája ugyanis még mindig nem ért véget!

Sajnos a protestáns felekezetek – különösen az ún. „történelmi egyházak”

– éppen azzal büszkélkednek, ami Isten előtt legnagyobb szégyenük. Évszázadok óta ugyanazokat a tévedéseket hirdetik, és ugyanazokat a bibliátlan hagyományokat követik, mint elődeik, akik nem fogadták be a világosságot, amikor az rájuk ragyogott. Ha megalázva büszke szívüket félretennék előítéleteiket és hagyományaikat, *a Szent Lélek most is készségesen feltárná előttük az igazság ösvényét*, ami egyre fényesebben ragyog. De a világosság gyakori elvetése megkegyelmezíti a szívet, és egyre inkább megnehezíti a megtérést a maga választotta útról.

Jézus figyelmeztetése előre vetíti a *Szent Lélek munkáját elutasító* protestáns egyházak szomorú végzetét:

„...*Ha azért nem vagy éber, **eljövök, mint a tolvaj**, és nem tudod, melyik órában jövök hozzád.*” (Jelenések 3:3b)

„*Mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, **mint éjjel a tolvaj**. Mert amikor ezt mondják: »Békesség és biztonság«, akkor tör rájuk hirtelen a **végvesztély**, mint a szülési fájdalom a várandós asszonyra, és már **nem menekülnek meg**. De ti, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lepne meg.*” (1Thesszalonika 5:2-4)

Az Úr napja váratlanul és készületlenül éri azokat, akik nem állnak a Szent Lélek állandó vezetése alatt. Pál apostol egyértelműen kijelenti, hogy azok, akikhez Jézus tolvajként jön el,

nem menekülnek meg. Ellenben azok, akik szüntelenül alárendelik magukat Neki, és a világosságban járnak, időben megtudják majd az Úr eljövételének óráját! Maga az Atya fogja kijelenteni nekik az időpontot (vö. Márk 13:32), így nem éri őket sem váratlanul, sem készületlenül („*tolvajként*”) Jézus adventje (Jelenések 16:15).

Szárdisz nevének jelentése: *a maradvék*. A legtöbb protestáns felekezet eltért a reformáció eredeti céljától. Akik lelkiismeretük és az elnyert világosság szerint akarják szolgálni Istent, azokat rendszerint kizárják a szervezett egyházakból. Jézus elismeri e hűséges, Istent kereső hívők igazság iránti elkötelezettségét:

„*De van néhány neved Szárdiszban, azok, akik **nem szennyezték be ruháikat**, és fehérben fognak velem járni, mert méltók rá.*” (Jelenések 3:4)

A *fehér ruha* a szentek igazságos cselekedeteit jelképezi (Jelenések 19:8). Ez **Jézus belülről fakadó igazságossága**, nem a törvény iránti külső engedelmesség. Minden egyháznak van erkölcsi kódexe, ami többé-kevésbé a Bibliában található erkölcsi normákat veszi alapul. Ha a tagok megfelelnek a gyülekezeti előírásoknak – nem öl-

nek, nem paráználkodnak, rendszeresen eljárnak gyülekezetbe, fizetik a tizedet stb. –, akkor „jó kereszténynek” tartják őket. *Isten mércéje* azonban végtelenül magasabb. Ő csak Jézus igazságosságát és az Ő cselekedeteit fogadja el, melyeket a Szent Lélek által munkál gyermekeiben.

Figyelemre méltó, hogy azokról a keresztényekről, akik Jézus eljövetelekor győztesként állnak majd Előtte, azt olvassuk, hogy ők *„asszonyokkal nem szennyezték be magukat”* (Jelenések 14:14). Az asszonyok a különböző keresztény felekezetek. Akik beérik azzal, hogy egyházuk vezetői majd megmondják nekik, mit kell hinniük és hogyan kell viselkedniük, azok *soha nem juthatnak el a tökéletességre*. Akik nem keresik Istent személyesen, imában, alázatos Biblia-kutatás, készséges engedelmesség és a Lélek vezetésére való támaszkodás által, végeredményben üdvösségüket is kockáztatják:

„Aki győz, azt fehér ruhába öltöztetik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek nevééről az én Atyám előtt és angyalai előtt.” (Jelenések 3:5)

Jézus téged is a szentség útjára hív. Kívánom, hogy meghalld, *mit mond a*

Lélek a gyülekezeteknek – és személyesen Neked is!

Az utolsó két levél

A negyedik és ötödik levél (Thiatira és Szárdisz) történelmileg a sötét középkor és a reformáció utáni kor keresztényeit szólítja meg, ugyanakkor komoly figyelmeztetést tartalmaz a vég idején élő katolikusok és protestánsok számára is. Szinte minden keresztény irányzat besorolható e két kategóriába, úgyhogy jogosan merül fel a kérdés: *Kikhez szól a fennmaradó két levél?*

Nem lehet szavakkal leírni, milyen óriási jelentőséggel bír **Isten földi művének befejezése**. Ha az Úrnak gondja volt a múlt századokban élő keresztényekre, és időszerű üzenetekkel jelölte ki számukra a helyes ösvényt, még inkább gondja van azokra, akik az Ő eljövetelekor *bűntelenül állnak majd Előtte!* Az utolsó két levél (Filadelfia és Laodicea) rendkívül fontos útmutatást tartalmaz a vég idején élő keresztények számára, ezért egy külön tanulmányt szentelünk ennek a témának.

Kívánom, hogy az Úr Jézus áldjon meg az Ő Igéjének kutatásában, a Szent Lélek vezetése alatt! ■

Weboldalunkon további anyagokat – hallgatható előadásokat, képekkel illusztrált prezentációkat – találhatsz Jelenések könyvéről:

hitbol.hu/jelenesek-sorozat

Bevington naplója III.

Az isteni gyógyítás első fénysugarai

3. fejezet

Házi patikám

Egyszer elmentem Hamilton, Ohioba egy összejövetelet tartani, és szokásomhoz híven magammal vittem kis házi patikámat is, ami négy liter orvosságból, egy doboz tablettából, és két sebtapaszból állt. Ez volt a szokásos felszerelésem. Gyakran eszembe jut, hogy tulajdonképpen több helyet foglalt a sok gyógyszer a bőröndöm-ben, mint amennyit a Bibliáknak és könyveknek szorítottam.

Nos, lényeg, hogy egy kedves kis szobácskában voltam elszállásolva egy vendégszerető lakásban, és kipakoltam az egészségügyi felszerelésemet a kandalló párkányára, hogy mindig kéznél legyen, mivel minden nap rendszeresen használtam az orvosságokat.

Ebben a drága otthonban volt néhány kedves gyerek, köztük egy hároméves is. Amikor bejött a szobámba, kifigyelte a felszerelésemet a kandalló párkányán. Számára ez teljesen újszerűen hatott, mivel szülei semmilyen orvosságot nem használtak. Ki is rohant rögtön a konyhába, és így szólt:

– „Anyu, Anyu, gyeje gyojszan ide!!” – s közben Anyu kötényébe csimpaszkodott.

De Anyu nagyon el volt foglalva – éppen kenyeret dagasztott –, és nem igazán figyelt oda a csöppség kérésére. De a kis csimpaszkodó nem tágitott, míg meghallgatást nem talált, úgyhogy folyamatosan ráncigálta Anyut és csacsogott. Végül Anyu megelégtelt:

– „Na, mondd, mit akarsz? Anyu most elfoglalt.”

– „Anyu, Anyu, gyeje gyojszan ide, ész nézd meg a pédikátoj szobáját!”

Anyu tehát – hogy a gyermek kedvében járjon – bekísérte őt a szobámba; és amikor a kicsi az ajtóhoz ért, rámutatott a kandallópárkányon lévő különös kirakatra.

Az üvegek látványa a gyermek számára teljesen újszerű és idegen volt. Ami viszont engem illet, épp időben emeltem fel a fejemet, hogy elkapjam egy pillanatra az anyuka arckifejezését, ami – ha helyesen értelmeztem volna – sok bonyodalomtól megóvhatt volna. Mindenesetre ez a különös tekintet – amikor visszafordult a konyhába – gondolkodóba ejtett. Bár nem tudtam kifürkészni pontos jelentését, amit láttam, elég volt ahhoz, hogy nyugtalanítani kezdjen, és ez az arckifejezés utána is ott lebegett előttem.

A titokzatos vad nyomában

Ezek után folytattam az imádságos igetanulmányozást, és készültem az esti előadásra, ahol egy nagyszerű üzenetet akartam megosztani. Nos, az üzenetet el is mondtam; de keményen koppant, mint az első általam készített keksz – kőkeményen és nehézkesen. Természetesen minden gond nélkül találtam pár tucat kifogást a nyilvánvaló kudarcra.

Másnap azonban a tüneteim kezdtek ijesztővé válni. Azok a jellegzetes érzések! Soha azelőtt nem éreztem még magamat annyira rosszul.

Csak hogy még mindig túl jól ment a mentegetőzés, hiszen csak egy hete szentelődtem oda, és még nem adtam fel teljesen mentséskereső gondolkodásomat.

Úgy tűnik, ezen erők csodálatosképpen újra felelevenedtek bennem. Kifogásaim azonban nem hozták meg a kívánt hatást, és így délre egy rettenetes, zavaros lelkiállapotba jutottam. Legnagyobb nehézségem az volt, hogy nem is tudtam azonosítani a problémát. Imádságos – és úgy gondolom, őszinte – önvizsgálatot tartottam. A legkülönbözőbb irányokból próbáltam becserkészni a vadat, de akárhonnán közelítettem, egyszerűen nem sikerült ténylegesen leterítenem.

Aznap este megint prédikáltam – leg-

alábbis megpróbáltam. Úgy éreztem, jobban ment, mint előző este, és ezt javarészt egy olyan házaspár jelenlétének tudtam be, akik az első sorban ültek, és – amennyire láttam – végig imádkoztak értem. Úgyhogy ezt mondtam magamban: „Na sebjaj, ha minden este eljön ez a házaspár, akkor nyugodtan végigprédikálhatom az összejövetelt.” De ezt a mankót hamar kirúgták alólam, én meg kinn maradtam a viharzó tengeren.

Másnap még rosszabbul éreztem magam, úgyhogy bőven vettem a párkányra kitett gyógyszerekből; azonban úgy tűnt, a hallgatósághoz hasonlóan ezek is megkergültek, és teljesen hatástalannak bizonyultak.

Végül szokásos menedékhelyemhez folyamodtam: kimentem az erdőbe, és egész napos önvizsgálatot tartottam, hátha öncsalás áldozata lettem, és valójában soha nem szentelődtem meg. De Isten megmutatta, hogy nem ez a helyzet. Nos, ekkor tényleg összezavarodtam. Egész nap bányásztam: ástam, fúrtam, robantottam; de mégsem bírtam fülön csípni a dolgot. Végül visszatértem a házba, és ezt mondtam házigazdám-nak:

– „Testvérem, neked kell megtartanod a ma esti összejövetelt. Egyszerű-

en nem értem, mi van velem, de képtelen vagyok ma este prédikálni. Itt kell maradnom Isten előtt, hogy végre magamhoz térjek.”

Természetesen megígérte, hogy kiségit. A háziak pontosan tudták, mi bajom, bár egyszer sem említették, hogy imádkoznak értem a párkányra kiállított gyógyszerhárom miatt. Ők csak elmondták a dolgot Istennek, Isten pedig igyekezett belátásra bírni engem – csak hogy ez eltartott egy darabig. Én mindent elkövettem, hogy becserkésszem a vadat, de úgy tűnt, csak egyre jobban belekeveredek a bozótba.

Én vagyok az Úr, a te gyógyítód

Egy nyugtalan, álmatlan éjszaka után reggel ismét kimentem az erdőbe. Nem sok időt töltöttem ott, mikor egyszer csak ez a mondat jelent meg gondolataim között: „*Én vagyok az Úr, a te gyógyítód.*” Nemigen törődtem vele, mivel most nem ez izgatott: arra kerestem választ, miért van rajtam ez a rettenetes nyomás, ami rosszabb minden betegségnél.

Csak hogy az ige újra és újra elém került. Nem voltam benne biztos, hogy ez a Bibliában van, pedig úgy rémlett, valahol hallottam vagy olvastam már. (Mindig mi húzzuk a rövidebbet, amikor előnyt adunk Sátánnak kételkedésünkkel.) Eltökéltem, hogy száműzőm ezt a mondatot a gondolataimból; de próbálkozásaim kudarcot vallottak, és a mondat újra és újra visszajött. Egy darabig hősieken álltam az ostromot, de végül beadtam a derekam, visz-

szamentem a házba és megkérdeztem a testvérnőt:

– „Mondd csak, nincs véletlenül egy ilyen ige a Bibliában: *Én vagyok az Úr, a te gyógyítód?*”

Ő erre bólogatva elővette Bibliáját, és megmutatta nekem az igehelyet. Arról azonban egy szót sem szólt, hogy férjével együtt folyamatosan imádkoztak értem és a párkányon lévő kis kirakatomért. Ekkor az a gondolatom támadt, lehet, hogy Isten meg akar gyógyítani. Ugyanakkor visszaemlékeztem arra, hogy a misszióközpontban sokan beszéltek a gyógyulásról, de amikor megbetegedtek, ők is azonnal orvoshoz vagy gyógyszerekhez fordultak. Ilyen háttéren az efféle beszéd aligha hatott meg, mert azt gondoltam, a gyógyulás kérdésében az általam hallott bizonyosságtevők tapasztalata a mérvadó.

Ez az érvelés azonban mégsem nyugtatott meg. Elkezdtem kutatni a Szentírást, és természetesen számtalan esetet találtam, amikor Krisztus és tanítványai gyógyítottak. Sőt, azt is felfedeztem, hogy az Ószövetség is tanítja a gyógyítást. De természetesen ennek a tanítványok halálával vége is szakadt; különben hogy lehetne, hogy metodista gyülekezeteinkben nem prédikálják ezeket?! Márpedig bizonyosan a mi egyházunk áll legközelebb a Biblia tanításához!

Így kell lennie, hiszen sok metodista prédikátor határozottan azt tanította nekünk, hogy az isteni gyógyítás csak a tanítványok korára vonatko-

zott! Na, ezzel végre le is zárhattam a kérdést, mert hát ezeknek a prédikátoroknak egyetemi diplomájuk van, és amire ők nem tudtak rájönni, részemről balgaság lenne tovább kutatni...

Úgyhogy a kérdést lezárva, végre visszatérhettem ennek a rejtőzködő „vadlónak” a felkutatásához, ami oly sok bajt okozott nekem. De valahogy ezek a metodista prédikátorok minden felsőoktatásbeli előnyükkel sem bírták végleg lezárni bennem a kérdést. Újra és újra elém tolakodott, és teljesen felkavart. Is-

mét kimentem tehát az erdőbe, és ezúttal egy másik mondat jött a gondolataimba, hogy még jobban összeza-

varjon: „Asa orvos-ságot vett be, és meghalt.” Így fogalmazódott meg bennem. Az orvosság szó ugyan nincs konkrétan az igében, de azt olvassuk, hogy Asa az orvosokhoz fordult, és jól tudjuk, ez mit jelent.

Visszatértem tehát a házba, rákérdeztem az igehelyre. Amikor a testvérnő elővette Bibliáját, ennek kegyelemdőfésként kellett volna hatnia. Én azonban visszatérve szobámba, szinte zavarodottan kérdezgettem magamban: „Mit jelentsen ez? Én nem az orvos-ságok előnyeit meg hátrányait akarom most kikutatni, hanem ennek a

rettenetes érzésnek az okát!” Közben persze éreztem, hogy rettenetesen össze vagyok zavarodva.

Leborultam, arccal a földre, a kályha előtt, nem sokkal kis gyógyszertáram alatt. Így imádkoztam:

– „Uram, Uram, mit jelent mindez? Mi a baj velem? Mi közük ezeknek az igéknek most az én ügyemhez?”

– „*Én vagyok az Úr, a te gyógyítód!*” – jött a válasz.

– „Ó Uram, talán csak nem azt akard mondani, hogy vessem el ezeket a régi, hűséges támogató-

kat?! Miért... hogyan tehetném ezt meg?!” – ekkor kicsordult a könnyem. – „Itt van ez a hat különböző orvosság, ami eddigi

életem során vezetőm, erőm, a mindenem volt! Ó, hogyan adhatnám fel most ezeket?!”

Nehezteltem azokra, akik bár hangoztatták a gyógyulást, betegségükben mégis orvossághoz folyamodtak. Elképzelhetetlen volt számomra, hogy ha Jézust fogadom Gyógyítómmá, akkor ezután ismét orvossághoz nyúljak. Bizonyosan éreztem, ha Jézust választom, le kell mondanom e hat csodás orvosságról. Isten keze azonban rám nehezedett, mert meg kellett hallgatnia hű szolgái – szállásadóim – imáit.

A zúzott ujj

Kihívtak ebédelni. A férj zúzott hüvelykujját felemelve tért haza, és ezt mondta: „Asszony, nézd csak!” Láttam, hogy a felesége csak mosolygott egyet, és ezt gondoltam magamban: „Ó, milyen szívtelen egy asszony!” Úgy képzeltem volna, hogy minimum félbehagyja a főzést, és elkezd sürgölni a rettenetesen kinéző hüvelykujj körül – de nem, rá se hederített, csak mosolyogva folytatta az ebédkészítést.

Számomra visszataszító volt a látvány. A férfi egy szerszámgyárban dolgozott Hamiltonban, és az ujjja valahogy két nehéz kő közé szorult; a körme kétharmada leszakadt, míg a megmaradt harmada ott fityegett. Kihoztam a szobából a kötszereimet: puha rongyot, szappant stb., és ezt mondtam:

– „Na, akkor amíg az asszony elkészíti az ebédet, én bekötöm neked.”

Az ember semmi jelét nem mutatta, hogy szándékozna átengedni nekem az ügyet, csak kacagott a portékáimon. Erre így feleltem:

– „Hát lehet, hogy nem feltételezed rólam, hogy értek az ilyesmihez, de hadd mondjam el, sok éve csinálom már ezt, amióta szegények között dolgozom a misszióban – és elég jó vagyok benne.”

Na, éppen ekkor toppant be a felesége egy tál gőzölgő krumplipürével, és ő is csak kacagott! Pedig kettős jó szándék vezérelt! Először is egy kedves

gesztust szerettem volna feléjük tenni, másodszor pedig meg akartam mutatni sebkötöző tehetségemet... De ők csak kinevettek, és amikor orvosi hírnevem és képességeimet magyaráztam nekik, ez csak olaj volt a tűzre. Ezután a kenőcsöm nagyszerű gyógyító hatását ecseteltem számukra, hozzávéve a szappan és a puha rongyok előnyeit; de úgy tűnt, igyekezetem teljesen hatástalan marad. Miután már nem bírták tovább levegővel a nevetést, az asszony kedvesen kijelentette:

– „Bevington testvér, mi soha nem használunk ilyen dolgokat.”

– „Nem?! Hát akkor mi a csudát használtok?! Hát nem tekeritek körül valamivel a sebet, hogy meggyógyuljon?”

– „Nem, nem!”

– „Miért, akkor mit csináltok?”

– „Csak bízunk Benne” – mondta, felfelé mutatva.

Meggyőző látomás

Most első ízben kezdtem ráébredni, mi lehet nyomorúságom magyarázata és forrása. Sarkon fordultam, és ebéd nélkül visszatértem a szobámba. Ismét leborultam, fejemmel a kandallópárkány felé és nagy könnyekkel sírtam. Végül így kiáltottam: „Uram, Uram! Ó, bárcsak ilyen hitem lenne, mint nekik! Kérlek, Uram, adj valamilyen bizonyosságot, hogy tudok élni e hat orvosság nélkül – adj valamilyen félreérthetetlen bizonyítékot, amibe belekapaszkodhatok!”

Kedves Olvasó, úgy éreztem magam, mint Illés: meg akartam halni. De akkor még nem voltam kész az elragadtatásra. Ó, mily emlékezetes nap! A megszentelődés utáni életem egyik legnagyobb korszakának határköve! Dicsőség érte Istennek!

Hadd mondjam el, hogy a pokol minden erejét felvonultatta ebben a három-négy napos, sűrű sötétségbe taszító csatában; de hála az Úrnak, a világosság felragyogott! Immár harmincegy esztendeje ebben a világosságban járok, és ezek bizony az isteni gyógyítás győzedelmes évei voltak, mert azóta egy csepp orvosság se ment le a torkomon!

No, de hadd fejezzem be! Szóval ott feküdtem, életem egyik legnagyobb csatáját vívva. Vártam valamilyen bizonyítékra, és egyszer csak hirtelen hallottam valami zajt, fejemet azonban nem emeltem fel. Igen, határozottan hallottam valami hangot! És lám, a párkányról sorra menetelnek lefelé az üvegek, hosszú lábakon – mint a reklámokban. Elmentek a falig, majd megfordulva elmentek a fejem és a kandallópárkány között, ki az ablakon. Utánuk ment a sebtapasz, majd a tablettás doboz – és a tabletták zörgése teljesen valóságosnak tűnt füleimnek.

Mikor minden kivándorolt az ablakon, a látottakat elfogadtam bizonyíték gyanánt. Felkeltem, és megragadva mind a négy literes üveget, kivittem és összetörtem őket. Ezután kivittem a tablettákat és a sebtapaszt is a konyhába, és a lángokba vetettem

őket. Így értek véget az orvosságok rabságában eltöltött éveim. Visszatértem a szobámba, és ó, hogy elárasztott a dicsőség! Csak sírtam, kiáltoztam és nevettem!

A testvérnő is bejött, és amikor elmondtam neki az egész ügyet, ó, hogy kacagott ő is! Rögtönöztünk is ott helyben egy kis régimódi, metódista összejevetelt.

Kételyek

A nagy sietségben azonban kihagytam egy részletet, ami még tanulságul szolgálhat némelyeknek. Amikor a testvér nem engedte, hogy bekössem a kezét, Sátán odasúgta nekem: „Á, csak bolondot csinál belőled.” Mivel délután 5:30-kor jött haza, 5-re kimentem a hátsó utcácskába, és elrejtőztem a szenes kamra mögé, hogy meglessem őt, amikor hazajön. Azt gondoltam, biztosan van valami rongy a hüvelykujján, és csak akkor veszi le, amikor bejön a házba, hogy a bolondját járassa velem.

Nos, kb. háromnegyed órát álltam a tűző napon, várva, mikor csíphetem nyakon. Végül befordult az utcácskába, tőlem jó tíz méternyire. Mindkét kezét lóbálva, egy tőlem tanult éneket dalolva lépdelt – persze az ujján nyom sem volt rongynak. Jól elszégyelltem magam, majd visszaosontam szobámba. Gyötört az önvád, úgyhogy bocsánatért könyörögtem, amit meg is kaptam.

Szeretek visszagondolni arra az emlékezetes órára, amikor a lelkemet elárasztotta a dicsőség, és csak járkál-

tam körbe-körbe. Kész voltam kivárni a végét. Nem tudtam, vajon meggyógyulok-e vagy sem, de meg voltam róla győződve, hogy mindaz, ami történt, javamat és Isten dicsőségét szolgálja. Ha szenvednem kell, Ő megadja a kegyelmet, hogy elhordozhassam.

Mindez úgy délután 2-3 óra körül történt, és még tíz perce sem mentem ki a szobából, amikor Sátán letámadott: világosság angyalaként jelent meg, és közölte velem, hogy rettenetes hibát követtem el. Ezt mondta: „Hát most Sátán jól rászédett, hogy kidobd a gyógyszereidet. Több eszed is lehetett volna! Nincs is elég pénzed, hogy újra beszerezd ezeket a létfontosságú szereket, mert az egész legalább 6,5 dollárba kerülne.”

Mivel még zöldfülű voltam Isten művében, azt gondoltam: „Lehetséges, hogy Isten szól hozzám? Bizonyosan, hiszen Sátánt miért is érdekelné ennyire jólétem?” Eszembe jutott, mit is mondtak nekünk azok a jó öreg, megszentelődött, metodista lelkészek négy évvel ezelőtt – most pedig sem-

mibe veszem nemes erőfeszítéseiket, amivel a fanatizmustól próbáltak megóvni. Sőt, egyenesen fejest ugrok a fanatizmusba, lábbal tiporva tanácsaikat!

Na, ettől a „fanatizmus” szótól egészen megborzongtam, mert ez teljesen új volt számomra. Az ökölharc óta persze kikerestem a szótárból, és elrémültem rettenetes jelentésén; de még így, tudatlanul is képes volt hatalmába keríteni összeroppantó befollyása. Látod, mennyire belekeveredtem az örvénybe: csaknem elnyelt pusztító erejével! Magam is teljesen el voltam képedve.

Bementem a konyhába, és elmondtam a testvérnőnek, amit tapasztaltam. Erre ő megnyugtatót, hogy mindent jól csináltam, és ez csak Sátán kanálcsörgetése. Ezután fogta a Bibliáját, és megmutatta, hogy a gyógyulás kiváltásunk, és elmondta személyes tapasztalataikat. Erre kezdtem megkönnyebbülni. Majd így folytatta:

– „Csak figyelj, mikor a férjem hazajön vacsorázni, majd meglátod, hogy a hüvelykujja már meggyógyult.”

– „Micsoda?!” – kérdeztem – „Az a rettenetesen összezúzott ujj meggyógyul addigra?!”

– „Igen, meggyógyul.”

– „Kötés nélkül?”

– „Igen, mindenféle orvosság nélkül, mivel mi nem használunk ilyeneket.”

És csakugyan, amikor leültünk vacsorázni, láthattam, hogy bár az ujj piros és érzékeny volt még, egyáltalán nem

fájt. Semmilyen kellemetlenséget nem okozott, csak ha beütötte, és a fájdalom akkor is csak nagyon rövid ideig tartott.

Ima a gyógyulásért

Azon az estén a családi imánál ezt mondtam:

– „Nos, testvéreim, szeretném, ha megkennétek engem, és imádkoznátok a gyógyulásomért.”

– „Az a helyzet, hogy olajunk nincs, de Isten megérti, és az eredmény ugyanaz lesz” – felelte a testvérnő.

Leborultunk tehát. Volt egy drága kis totyogójuk (az a kislány, aki bevitte anyut megnézni a prédikátor kirakatát). Apa széke alatt üldögélt, és anyu ezt mondta neki:

– „Gyere csillagom, imádkozzál először te.”

Ő pedig így imádkozott:

– „Djága Jézusz, kéjlek, hogy mivej apu megütötte ujját, és hogy a prédikátój isz játta, szegítszen neki bízni Jézusban. Ámen.”

Bár az ima rövid volt, ó, mégis milyen kimeríthetetlen a mélysége! Harmincegy év telt el azóta, mégsem értem még végére e hároméves kislány hatalmas imájának!

Ezután hozzám léptek, rám tették kezeiket, és elmondták a hit imáját gyógyulásomért. Bár semmilyen kézzel-

fogható bizonyítékom nem volt, szaván fogtam Istent. Ezt mondták:

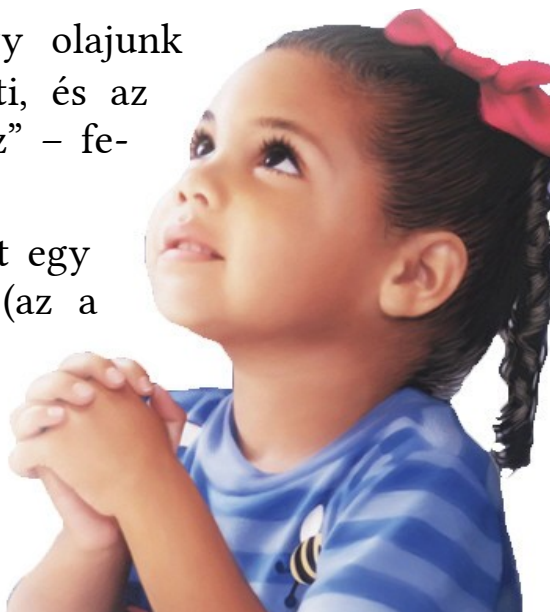
– „Bevington testvér, hisszük, hogy meggyógyultál!”

A hit próbája

Amikor a mocsárba süllyedésem előtti utolsó estén prédikáltam, egy fiatal lány kijött az oltárhoz, hogy megszentelődjön, de az összejevetelt elhalasztották – tekintettel a prédikátorra, míg összeszedi magát. Úgyhogy a következő este, amikor prédikáltam (vasárnap), ismét eljött a lány, de nem sikerült áttörnie. Lezár- tam az összejevetelt, és úgy terveztem, hétfőn Cincinnati- be megyek, de a lány odajött hozzám egy kéréssel:

– „Bevington testvér, át akarok törni. Nem jönnél el mégis holnap este ima- órára hozzánk, mert szerintem most sikerülne!”

Természetesen elfogadtam a meghívást, úgyhogy beütemeztük az ima- órát másnap estére, hozzájuk. Ebédre egy másik házhoz voltam hivatalos, de délután 3 óra körül azt éreztem, a régi tünetek kezdenek visszatérni. Természetesen Sátán ott volt, és fél órán belül ugyanolyan halálos beteg voltam, mint korábban mindig. Kitar- tottam az ígéretek mellett, de az álla- potom csak romlott.

Ahogy közeledett az imaóra ideje, két fiatalember belépett a szobába, és pár pillanatig döbbenten, tátott szájjal álltak, én pedig éppoly mélyen hallgattam, mint ők. Ó, milyen halálosan beteg voltam, és milyen szédületes sebességgel forgott velem a világ! Egyikük végül megtörte a csendet:

– „De hát Bevington testvér, mégis, mi a baja? Én orvos fia vagyok; elmegyek, szólok apának, csak két saroknyira lakik innen, és épp otthon van.”

– „Nem!” – feleltem.

– „Uram!” – mondta erre a másik – „Ön falfehér, és veszélyben forog az élete. Az orvos fia azt mondja, Ön nagy veszélyben van!”

– „Nos, fiaim,” – feleltem – „tegnap este Jézust választottam Gyógyítómul, ezért az ügyet az Ő kezében fogom hagyni.”

– „Igen, csakhogy most éppen halodklik, uram.”

– „Lehet, de már készen vagyok az elköltözésre, és nem akarok beleavatkozni Isten terveibe: úgyhogy nincs több orvos, fiaim.”

Ezután kértem őket, hogy vezessenek ki a teraszra (ugyanis szívbajom volt). Megtették, de alig bírtak megtartani, mert néha erős rángások törtek rám – éppen akkor is.

Ők továbbra is hajtogatták, hogy orvosra van szükségem, én viszont eltökéltem magamban, hogy nem élek vele. Kértem őket, segítsenek lemenni a lépcsőn, mert éreztem, hogy levegőre van szükségem. Éppen akkor ért

oda a házigazda, így ő is segített a fiúknak, hogy le tudjanak hozni a lépcsőn. Persze ő is azonnal orvost akart hívni. Hamarosan megelégtelte a dolgot, ezt mondta: „Áh, nincs időm ilyen eszement fanatikusokra!” – majd bement a házba.

Ekkor éppen vak voltam. A gyenge szívemmel való hosszú küzdelmeimben mindössze háromszor vakultam meg. Kértem, hogy vezessenek a kerítéshez. Így tettek, de hiába kapaszkodtam bele, úgy tűnt, állapotom csak rosszabb lett. Az orvos fia így szólt:

– „Elszaladok az imaházba, hogy megmondjam: elmarad az esti összejövetel.”

– „Ne, fiam, ne tedd, mert lesz összejövetel!” – feleltem én.

– „De hát, uram, fogalma sincs, mekkora veszélyben forog az élete!”

– „Ne aggódjatok, lesz összejövetel, mert Isten emiatt marasztalt itt. Vezessetek ki az utcára, és tartsatok erősen; nehogy elengedjete!”

Ezután nem kis tuszkolódás következett, de annyira azért sikerült megtartaniuk, hogy nem esett bántódásom. Elkezdtem fohászkodni az ígéretekért, és határozottan éreztem, hogy Jézus meg fog szabadítani.

– „Fiúk, imádkozzatok!” – buzdítottam segédeimet.

Közben vánszorogtunk és támolyogtunk az utcán – ami nem volt túl dicséretes látvány ebben a napszakban.

Miután egy sarkon túljutottunk, felkiáltottam:

– „Fiúk, meg fogjuk nyerni ezt a csatát!”

Kezdtem ugyanis látni egy kicsit, bár közben rettenetesen szenvedtem. Elkezdtem Istent dicsőíteni, mire egyikük megjegyezte:

– „Hát maga nem úgy néz ki, mint akinek oka van dicsőíteni Istent.”

Hamarosan kezdtem jobban érezni magam, és a látásom is fokozatosan javult. Ezen felbuzdulva még jobban dicsőítettem Istent. Az emberek döbbenben álltak az utcán, csodálkozva, hogyan dicsérhetem Istent ilyen állapotban. Némelyek azt gondolták, részeg vagyok, mások meg azt, hogy „ennél elmentek otthonról”; de én csak hagytam, hogy gondoljanak, amit akarnak, és bátran folytattam Isten dicsőítését. Mire eljutottunk a következő sarokig, megláttam az imaházat, és teljes erőmből elkiáltottam magam, üdvözölve őket.

– „Fiúk, most már engedjete el!” – mondtam nemsokára.

Jobb kezemet az égre emelve dicsértem Istent a tényleges győzelemért. Bár még kissé inogtam, erősen kapaszkodtam, de tíz perc múlva kutya bajom se volt! Ó, alleluja! Ez volt az utolsó reumám és szívbajom kb. tizennégy évig.

Az állhatatosság gyümölcse

Most pedig elmondom, mi történt ezután. Miután bementünk az imaház-

ba, nagyon áldott alkalmat tartottunk. Az említett lány áttört imában, és egész teljességében elnyerte a Szent Lelket. Ezután odajött hozzám, leült mellém, és ezt mondta:

– „Ó, Bevington testvér, ez rendkívül csodálatos, minden álmomat messze felülmúlja! Volt egy látomásom, ó, micsoda látvány! Sok száz kis arcocskát láttam – nem olyanok voltak, mint a mi gyermekeink orcái –, de mégis, oly sokan voltak! Mindegyik gyerek nekem integetett kis kezével, hogy menjek oda, és tanítsam őket. Láttam egy nagy hosszú ívet is, amire hatalmas, piros betűkkel ez volt írva: Fidzsi.”

– „Micsoda?!” – kérdeztem, mire ő újra elmondta.

– „Nos,” – feleltem – „ez egy meghívás a Fidzsi-szigetekre, hogy misszionárius legyél ott, és Jézusról tanítsd őket.”

Erre a lány két kezét az égnek emelve felállt, örömkönnyek potyogtak a szeméből, és halkán ezt suttogetta:

– „Dicsőség, dicsőség!”

Tizennégy hónappal később kihajózott a Fidzsi-szigetekre. Kedves Gamble testvérünk segített neki kijutni. Tizenhat évet töltött a misszióban, míg az Úr el nem szólította. Ám sokszor, mielőtt elment volna, mondogatta:

– „Ó, Bevington testvér, mi lett volna, ha feladja, és bevette volna az orvososságot?! Hol lennék akkor?!”

Meg volt róla győződve, ha orvosságot veszek be, miután Jézust fogadtam Gyógyítómmá, soha nem épültem volna fel betegségemből, és ő sem szentelődött volna meg. Akárhogy is, dicsőség Istennek, hogy képessé tett határozottan állást foglalni azon az emlékezetes estén!

Ismerd meg atyáid Istenét!

Kedves Olvasó, ez a könyv Isten erejének munkájáról szól, amint az kételkedő és szkeptikus korunkban megnyilvánulhat – nem elsősorban arról, ami Krisztus napjaiban történt. Nem Krisztus és az apostolok korát éljük. A Biblia alapján mérjük fel korunk lehetőségeit, ne a látszatok szerint! Isten ereje mindig odaszentelt imádság – komoly, hívő, valódi, esedező imádság – által tud megnyilvánulni; olyan imádság által, ami megmozgatja a Mennyet; és nem fogadja el a nemleges választ.

Nos, mivel a feljegyzéseimet elvesztettem, és már nem emlékszem pontosan, kivel, mikor, mi történt, lehet, hogy néhol kissé összekeverek dolgokat. Mégis hiszem, hogy a menny vizsgáját kiállják e tapasztalatok,

akármit is mondanak róla a földi kritikusok.

Hadd mondjam el, egyáltalán nem volt könnyű meghallanom Isten hangját az evangéliumi munkára való elhívással kapcsolatban. Úgy tűnik, egyeseknek ez nagyon könnyen megy. Ami engem illet, saját fogyatkozásaim sokkal nagyobbaknak tűntek szemeim előtt, mint Isten ereje. Bizony, nem kis időbe telt, mire ki mertem merészkedni az Istenben való teljes bizalom tengerére! Sőt, oda eljutni, hogy Ő is megbízhasson bennem!!! Ez a két legfontosabb dolog.

Első gyógyulásom azonban igen nagy előrelépés volt számomra. Sok akadály leomlott, ami korábban utamban állt, és magas tornyaival eltakarta szemeim elől a továbblépés útját. Ezek az akadályok korábban teljesen megfojtották az Isten vezetésének meghallására tett minden erőfeszítésemet.

Evangelizáció másképp

Drága Nichols testvér – egy vak, megszentelt prédikátor – elvitt engem West Virginiába, ahol jó néhány értékes leckét kaptam a bizalomról. Olyan lökést adott nekem, melynek segítségével másokat is ki tudtam emelni az összegabalyodott dróthálóból. Egy egész telet töltöttem Huntingtonban, házi imakörben, Ails testvérrel és másokkal – és Isten ereje megnyilvánult. Emlékszem, hogy egy tavaszi éjszakán éppen kint voltam az erdőben és imádkoztam. Szinte egész éjszaka azért a környékért tusakod-

tam, majd ezt mondtam: „Ó, Istenem, add valamilyen bizonyítékát, hogy teljesen a Te akaratodban vagyok!”

Ahogy ott feküdtem, egyszer csak nagy elragadtatással kezdtem kiáltozni, ahogy a dicsőség hullámai egymás után árasztották el lelkemet. Kiáltottam, nevettem és sírtam, míg végül nem bírtam magammal: felpattantam és három órán keresztül futkároztam, ugrándozva farönkökön és rőzsehalmonokon át.

A dicsőség félreérthetetlenül kiáradt, és hadd mondjam el: aznap este senkit sem kellett felszólítanom, hogy jöjjön ki az oltárhoz. A tíz székből ál-

ló sor már akkor megtelt, mikor még feléig sem értem a prédikációnak, és az Isten-keresők nagyon is komolyak voltak. Nem kellett őket imára noszogatni, nem kellett kezeiket felemelni, nem kellett beléjük verni a vallást. Nem, semmi ilyesmire nem volt szükség.

Az az egész éjszakás imádság egyértelműen elbillentette a mérleg serpenyőjét. Ezek az emberek mennyei látást kaptak, és el is kezdtek járni benne. Tehát nem a pénz, nem a gratulációk, nem a nagy tömegek, hanem az ima a győzelem kulcsa. ■

G.C. Bevington

A következő számban a kitartó imádság jelentőségéről olvashatunk egy tanulságos történetet.

Jézus szereti a gyermekeket

13 Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak.

14 Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: "Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa."

15 Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba."

16 Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Márk 10:13-16

A tiszta víz hatalma

Testünk legfontosabb szükséglete

Valóban hatalma van a tiszta víznek? Tényleg olyan fontos szerepe van a víznek életünkben? Miért kell ezt 2014-ben hangsúlyozni? Van valami titok, vagy jelentőségteljes dolog a vízzel kapcsolatban, amit nem ismerünk?

A víz és a számok

Nézzünk meg bevezetésként néhány fontos számadatot:

„Az újszülöttek kb. 75-80%-át víz képezi. A felnőttek testének kb. 60-70%-a víz, pl. egy 80 kg súlyú felnőtt szervezet kb. 54 l vizet tartalmaz. Az agy 78%-a, a vér 86%-a, a szív 77%-a, a máj 84%-a, az izmok 70%-a víz. Egy ember évente több mint 1000 liter folyadékot megiszik, és a veséken naponta 180 liter testnedv folyik át.”
(http://www.icewater.hu/cikk/20/a_viz_es_az_emberi_szervezet.html)

Valószínűleg sokan meglepődünk, ha figyelmesen elolvassuk a fenti adatokat. Bizony, vérünk, belső szerveink, izmaink és – szervezetünkre kivetítve – testünk tömegének túlnyomó része víz (60-70%)! A víz legfontosabb funkcióiról még néhány információ:

„Csak az édesvíz alkalmas emberi fogyasztásra, így van ez az állatok és növények esetében is. Az ember étel nélkül hetekig is kibírja, víz nélkül másfél nap után elpusz-

tul. A víz szerepe az emberi testben létfontosságú.

A víz legfontosabb feladatai a szervezetben:

- A víz szállítja a tápanyagokat a sejtekhez.
- A víz eltávolítja az anyagcsere során keletkezett felesleges termékeket.
- A víz karbantartja a sejtek elektromágneses teréhez szükséges elektron- és protonszintet.
- A víz párasítja a levegőt, amit belélegzünk.
- A víz teszi rugalmassá az ízületeket a csontok összekapcsolásához.
- A legfontosabb szerveinket védő rugalmas burkot víz alkotja.” (u.o.)

Az idézett megállapítások tények, tudományos alapismeretek. Nagyon fontos megértenünk, hogy az emberi szervezet számára a víz sokkal komolyabb szükséglet – minőségileg és mennyiségileg egyaránt –, mint a na-

ponta elfogyasztott néhány pohár ivóvíz.

De kezdjük az elejéről, mert szeretném, ha az egész rendszert látnánk és benne saját magunkat is. A Föld túlnyomó része vízzel van borítva, 71% a tengerek, óceánok aránya, és mindössze 29% a szárazföld. A földön és a vízben élő állatok, élő szervezetek testvíz-aránya hasonló az emberéhez (átlagosan 70%). A növények tömegének átlagosan 95%-a víz. Olyan világban élünk tehát, ahol a bolygónk 71%-a vízzel borított és az élőlények teste mintegy 70%-ban vizet tartalmaz.

Vízhiány

Az orvostudomány állítja, hogy egy egészséges embernek *legalább* napi 2-3 liter tiszta ivóvízre van szüksége. Ez nem túlzás, sőt, egy tudatos vízfogyasztó akár 3-4 litert is iszik naponta. Az átlagemberek azonban sajnos napi néhány pohár vízzel beérik, s ennek következtében nem működik megfelelően a szervezetük. A kevés vízfogyasztás miatt a szervezet vízhiányossá válik, ezt hívják „dehidratációnak”. Nem gyanakszanak vízhiányra, csak „nincsenek egészen jól”.

Biztosan ismerünk olyanokat, akik mindössze néhány deci vizet fogyasztva élik napjaikat, nem is gyanítva, milyen veszélynek teszik ki szervezetüket. Sajnos, akár évtizedekig is lehet így élni. Ennek következményei: rossz emésztés, besűrűsödött testnedvek (vér, nyirok stb.), akadozó elektromos kapcsolások az agyban,

lankadó figyelem, lassuló gondolkodási képesség, ízületi merevség, lera-kódások kialakulása, közérzeti problémák, fejfájás, menstruációs problémák, fáradtság, levertség, székrekedés stb.

Tudatos vízfogyasztás

Ha testünk mintegy 70%-a víz, akkor táplálékunk tömege is 70%-ban tiszta ivóvizet kell tartalmazzon. Kb. 3 liter elfogyasztott víz mellett 1,2-1,5 kg szilárd táplálékkal számolhatunk.

Tudatosan meg kell terveznünk vízfogyasztásunkat. Ajánlatos az éjszakai órák után először „feltöltenünk” magunkat folyadékkal, segítve ezzel a tisztulást és méregtelenítést. Étkezés után kb. másfél-két órával, illetve étkezések között folyamatosan kortyolgassunk vizet, amikor csak szükségét érezzük. A hatás nem fog elmaradni, szervezetünk sokkal hatékonyabban és harmonikusabban működik majd.

Mikor ideális nagyobb mennyiségű vizet innunk?

Étkezés előtt legalább fél-egy órával, illetve étkezés után legalább másfél-két órával. Étkezés közben, illetve közvetlenül étkezés után soha ne igyunk nagyobb mennyiségű vizet, hiszen így két-háromszorosára is nyúlhat az emésztési idő!

A gyomrunk sósavval emészt, és ha azt felhívítjuk, nem tudja elfolyósítani az ételt, ami emésztési zavarokat okozhat (puffadás, gázképződés, gyomorégés stb.). Éhgyomorra bátran

ihatunk vizet, illetve amikor emésztés után kiürült a gyomrunk, szintén.

Vesénk napi 180 liter testnedvet választ ki, szűr át, semlegesítve a mérgeket, káros anyagokat. Nem cukros és szénsavas üdítőkre van szükségünk, nem tejturmixokra, nem kávéra és egyéb tömény italokra, hanem tiszta ivóvízre. A napi 2-4 liter szükséges folyadék vizet jelent, mert a víz egy kalóriamentes folyadék, ami bár nem táplál, mindenben segíti a szervezet működését.

Milyen vizet igyunk?

Rendelkezésünkre áll csapvíz, különféle ásványvizek, lúgosított vizek, PI-víz, esetleg kútvíz, ioncserélt víz, vagy akár desztillált víz is.

Nos, a csapvizek rendkívül szennyezettek és nagy mennyiségű klórt tartalmaznak, amivel iparilag fertőtlenítik. Nem ajánlatos a csapvíz rendszeres fogyasztása.

A PI-víz tisztított és energetizált víz, ami csapvízből készül.

A különböző ásványvizek nagy választékban kaphatók, azonban – származási helytől függően – túl nagy mennyiségű szervesen ásványt tartalmaznak. Nem ideális ivóvíz, de használata elfogadható, ha nincs más megoldás. Lehetőleg olyan ásványvizet válasszunk, aminek ásványia-

anyag-tartalma 500 mg/liter alatt van!

Az ioncserélt vizek akkumulátorba és gőzölős vasalóba valók, ugyanis gyártási technológiájuk nem teszi alkalmassá őket emberi fogyasztásra (műgyantás ioncserélés).

Mivel a gyümölcsök és a zöldségek desztillált vizet tartalmaznak, ehhez hasonlóan ideális lenne a desztillált vízhez hasonló minőségű tisztított víz fogyasztása, vagy nagyon alacsony

ásványtartalmú vizek használata. A desztillált víz nehezen hozzáférhető és

drága. Steril víznek

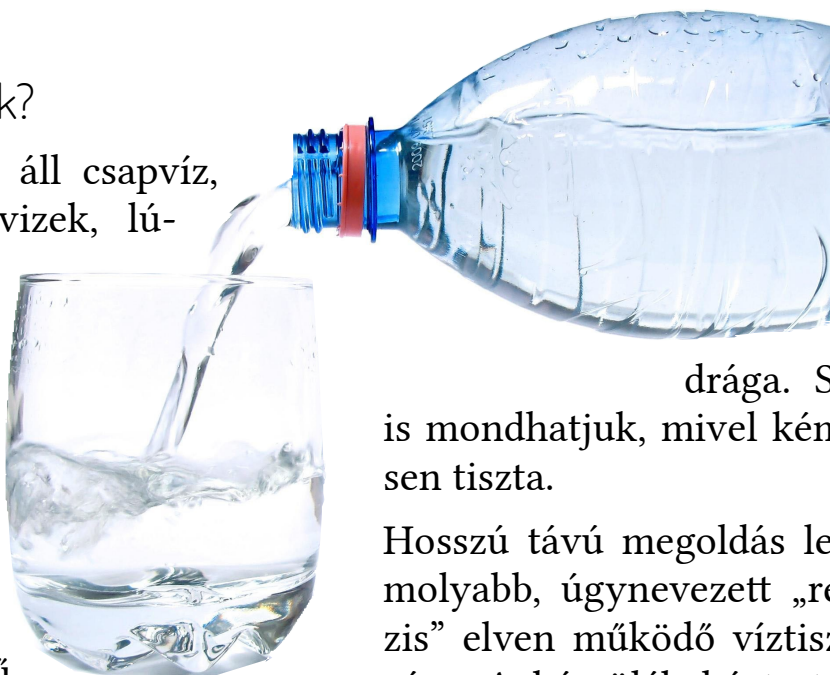
is mondhatjuk, mivel kémiaiilag teljesen tiszta.

Hosszú távú megoldás lehet egy komolyabb, úgynevezett „reverz ozmózis” elven működő víztisztító beszerzése. A készülék háztartásilag is beépíthető, és csapvízből készít szinte desztillált víz minőségű ivóvizet.

Összegezve: alacsony ásványianyag-tartalmú ásványvíz, vagy komoly eljárással szűrt, tisztított csapvíz fogyasztása ajánlott, esetleg desztillált víz.

A tiszta víz gyógyászati alkalmazása

A tiszta ivóvíz olyannyira fontos a szervezet működéséhez, hogy sok terapeuta gyógyítási módszerei között

szerepel az ivóvízzel történő gyógyítás. Vérkeringési, izületi, szervi bajok kezelésére, gyógyítására, de pszichés és idegrendszeri problémák kezelésére is alkalmazzák a tiszta ivóvíz-kúrát.

Felső légúti betegségek (nátha, influenza, hörghurut), illetve középfülgyulladás esetén reggel éhgyomorra itassuk a beteget nagy mennyiségű, szoba-hőmérsékletű ivóvízzel. Kortyonként, folyamatosan juttassunk be 0,5-2 liter vizet. Amikor elég, a szervezet automatikusan ürítésre készítet, megkönnyebbül a beteg és elkezdődik a gyógyulás. Székrekedés, köhögés esetén is alkalmazható ez a módszer, lehetőleg minél nagyobb mennyiségű vízzel. Ezt a módszert „belső beöntésnek” is nevezik.

Működési elv: a nagy mennyiségű ivóvíz kb. fél órán belül ürítésre készíti a beleket és fokozott kiválasztásra a vesét. Nem terheli meg a szervezetet, hígítja a vért és a testnedveket. Segíti a test természetes öngyógyító és méregtelenítő folyamatait, kiürítve és kimosva a káros és pangó salakot, lerakódásokat.

Betegség esetén napi 4-5 liter vízre is szükség lehet, de csak üres gyomorra szabad nagy mennyiségű vizet fogyasztani. Nemrég olvastam egy cikket, amelyben egy iráni orvos írja le csodálatos tapasztalatait, hogyan gyógyultak meg komoly betegségekből betegek egyszerű ivókúra segítségével.

<http://naturahirek.hu/egy-orvos-tortenete-aki-szembeszallt-gyogyszeriparral-betegeinek-ugyanis-gyogyszer-helyett-vizet-adott/>

Az élet vize

„És megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó volt, mint a kristály, és az Isten és a Bárány trónjából ered.” (Jelenések 22:1)

A tiszta víz testünk legfontosabb szükséglete. Váljunk tudatos vízivókká, fogyasszunk el 2-3 liter egészséges ivóvizet minden nap, és meglátjuk, megváltozik a közérzetünk, egészségünk, életünk! Ha betegek vagyunk, igyunk többet, kúraszerűen és még tudatosabban. A víz segíteni fog a gyógyulásban. ■

Élő Zsolt

Következő témánk: Miből, mennyit egyek és miért?

Úti kalandok

Az Úr megsegít, ha kérjük

Egy fárasztó nap után

Egy kora nyári reggelen szokás szerint iskolába indultam. Az egész osztály izgatott volt a délutáni papírgyűjtés miatt. Még a tanárok is elengedtek az utolsó órákról, hogy legyen elég időnk végigjárni a falut. Ez minden évben a 7. osztály feladata volt, és a bevétel a ballagás költségeihez járult hozzá.

Egy kis kétkerekű kocsival csoportokba verődve jártunk házról házra, utcáról utcára. Mivel az osztályunk létszáma nem volt nagy, elég sok munka volt összegyűjteni, majd egy hatalmas konténerbe pakolni a rengeteg papírt. A legtöbbször délután 3-4 óra felé elfáradtak és lassan haza szállingóztak. A végére csak néhányan maradtunk, hogy befejezzük a munkát. A munka hevében teljesen megfeledkeztem arról, hogy reggel ettem utoljára.

Este 7 óra lehetett, amikor végeztünk, és én a buszmegálló felé indultam. Csak ott jöttem rá, hogy az utolsó busz, ami nálunk is megáll, vagy egy órája elment, a következő pedig csak három óra múlva jön. Akkor még nem volt telefonom, hogy hazaszóljak, de mivel apukám elutazott, tudtam, hogy anyukám úgysem tudott volna értem jönni autóval.

Nagyon fáradt voltam, éhes és szomjas. Egész délután talpaltam, nehéz papírkötegeket pakolva, most pedig úgy tűnt, újabb 70 perc (5 km) gyaloglás vár rám hazáig. Azelőtt többször megtettem már ezt az utat, amikor lekéstem egy-egy buszt, de most úgy éreztem, képtelen vagyok rá. Lassan útnak indultam, és menet közben így imádkoztam: „Istenem, kérlek küldj nekem valakit, aki elvisz hazáig, mert már nincs erőm gyalogolni!”

Ahogy ballagtam a főút mentén, egyszer csak megállt mellettem egy autó. A húgom volt óvónője ült benne. Kedvesen üdvözölt és felajánlotta, hogy hazavisz. Nagyon megörültem, és mondtam neki, hogy elég, ha a főúton megáll a házukhoz közel, de ő ragaszkodott hozzá, hogy a kapuig vigyen. Nagyon hálás voltam és vagy tízszer megköszöntem neki.

Otthon anyukám már aggódott értem, de elmondtam neki, Isten hogyan segített meg. Az Úr pontosan teljesítette, amit kértem. Nagyon hálás vagyok, hogy Isten figyel rám és törődik velem. ■

„Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez.” (Zsoltárok 145:9)

G. B.

Repülön nincsenek ateisták

Egy testvérnő fiatalon, 18 éves korában utazott először repülön és elég hosszú utat kellett megtennie: Európából ment Amerika túlsó felére, a nyugati part közelébe. Több repülő váltással jutott el céljához. Nagyon hálás volt Isten gondviseléséért.

Visszafelé jövet New York-ban át akarták tenni egy másik járatra, mondván, hogy az eredeti járaton már nincs több hely. Az egyik alkalmazott jobban megnézte az utaslistát és azt mondta, hogy mégis van rajta egy hely, így visszatették az eredeti gépre.

Mielőtt felszálltak volna, a testvérnő beszédbe elegyedett a mellette ülő asszonnyal. Bizonyságot tett neki az Úrról, és elmondta, hogy megőrizte őt élete első repülőútján, és hogy ő mindig imádkozik és kéri a jó Isten védelmét.

Már kb. egy órája az óceán felett repültek, amikor a pilóta bejelentette, hogy az egyik hajtómű elromlott és vissza kell térniük a New York-i repülőtérre. A pilóta később azt is bejelentette, hogy ki kell engedni a gép szárnyaiból a fölösleges üzemanyagot, ugyanis a rossz hajtómű miatt súlyednek. Amikor kinézett a gép abla-

kán, akkor látta, hogy a kerozin nem úgy folyt ki ott fenn – 8-9 ezer méter magasságban –, mint itt a földön a folyadékok általában, hanem úgy jött ki, mint a köd.

Ezután körülnézett az utastérben és látta, hogy mindenki imádkozik! Senki sem mondta, hogy ő ateista! Ő is imádkozott velük együtt, mert a forró motorral érintkező üzemanyag miatt minden percben fennállt a robbanás veszélye. Elterjedt az a hír is, hogy valaki bombát tett a repülőre, de ezt nem tudták biztosan.

Amikor leszállt a gép, pánikszerűen terelték az utasokat kifelé, és egy ideig karanténban tartották őket. A testvérnő ismét végignézett az utasokon, de ezúttal nem látott senkit, aki hála-imát mondott volna.

Ilyen az ember! Csak akkor kéri a jó Isten védelmét, amikor bajban van; de ha a baj elmúlik, visszatér hitetlen életéhez. Ez a testvérnő elhitte, hogy Istenek terve van vele, és ezért őrizte meg azon a viszontagságos úton. Azóta sem szűnik meg hálát adni neki szabadításáért mind e mai napig. ■

„Áldjad, én lelkem, az URat, és ne feledkezzél el semmi jótéteményéről!” (Zsoltárok 103:2)

F. L.

Istenünk hatalmas és megilleti Őt dicséretünk és hálánk kegyelmének minden megnyilvánulásáért. Kedves Olvasó, ha van Istennel szerzett tapasztalatod, amely Őt dicsőíti, kérünk, oszd meg velünk is, hogy kölcsönösen épülhessünk egymás hite által. Szerkesztőségünk e-mail címe: info@hitbol.hu

8. zsoltár

Isten nagysága a teremtésben

*2 Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön,
az égen is megmutattad fenségedet!*

*3 Gyermek és csecsemők szája által is építet hatalmadat ellenfeleiddel
szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót.*

*4 Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat,
amelyeket ráhelyeztél,*

*5 micsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz vele,
és az emberfia, hogy gondod van rá?*

*6 Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél,
dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.*

*7 Úrrá tetted kezéd alkotásain,
mindent a lába alá vetettél:*

*10 Ó, Urunk, mi Urunk!
Mily felséges a te neved az egész földön!*

Hittől hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítóterv és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi lektor: Barati Lilla. Logó és grafikák: Gond Rózsa.

Nyomtatás: Gyulai Oszkár.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu